

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Όπως είναι εξακριβωμένο και όπως αναφέρεται στην " Γένεση ", ο άνθρωπος εμφανίστηκε τελευταίος από όλα τα δημιουργήματα. Αφού δηλαδή ο Θεός περάτωσε το έργο τής Δημιουργίας, σαν επιστέγασμα αυτής έπλασε τον « κατ' εικόνα Αυτού και καθ' ομοίωση » άνθρωπο « και είπεν ο θεός· ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ήμετέραν και καθ' ομοίωσιν...και έποίησεν ο θεός τόν άνθρωπον κατ' εικόνα θεοῦ έποίησεν αυτόν ἄρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς· και έπλασεν ο Θεός τόν άνθρωπον, χοῦν από τής γῆς, και ένεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς, και έγένετο ὁ άνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν » (Γένεση κεφ. 1: 26 και 2:7).

Αυτό σημαίνει ότι τον προίκισε με ιδιότητες (κατ' εικόνα Αυτού) ώστε να μπορέσει ενεργοποιώντας αυτές (διότι υπάρχουν εν δυνάμει) να πραγματοποιήσει το καθ' ομοίωση.

Η Βίβλος στον Ψαλμό 81,6 αναφέρει : *“εγώ είπα· θεοί εστέ και υιοί Υψίστου πάντες”* Τα λόγια τού Χριστιανικού μνημοσύνου διαχωρίζουν σαφώς το κατ' εικόνα από το καθ' ομοίωση αναφέροντας :

« εικὼν εἰμί τῆς αῤρητοῦ δόξης σου εἰ και στίγματα φέρω πταισμάτων. »

Έτσι ο άνθρωπος - ΕΓΩ - έχοντας οδηγό τις λειτουργίες τού Πνεύματος θα επιδιώξει κατὰ την μακρά και επίπονη διαδρομή του στην Γη να βρεί τον δρόμο τής επιστροφής, κατά την παραβολή τού ασώτου υιού, προς την Πνευματική Πηγή από την οποία απέρρευσε αφού προηγουμένως αγωνισθεί σκληρά, σαν Πνεύμα αντιτιθέμενο λόγω τής φύσεως του προς την ύλη, ώστε να περιβληθεί το άφθαρτο και αιώνιο Σώμα τού απελευθερωμένου από τα υλικά βάρη Εκλεκτού.

Πρόκειται για το « Ένδυμα τής Ψυχής » για το οποίο ακούμε στο εξαποστειλάριο τού Όρθρου τών πρώτων ημερών τής Μεγάλης Εβδομάδος : *« τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον και ένδυμα οὐκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ. Λάμπρυνόν μου την στολήν τής ψυχῆς, Φωτοδότα και σώσον με ».*

Η ωραία αυτή φράση αποτυπώνει κατά τον καλύτερο τρόπο, το πως η Ορθόδοξη Εκκλησία περιγράφει την σχέση τού Θεού με τον άνθρωπο.

Δίκαια βέβαια θα αναρωτηθεί κανείς και θα θέσει τα εξής αυτονόητα ερωτήματα :

1ον Από πού βγαίνουν αυτά τα συμπεράσματα ;

2ον Απλά και μόνο από τον τρόπο με τον οποίον πλάστηκε ο άνθρωπος ;

3ον Για ποιό λόγο αφού ήταν Πνεύμα αγνό και ελεύθερο και απολάμβανε πλήρως τών πνευματικών αρετών, ενωμένο με την πνευματική του πηγή, να αποχωρισθεί από αυτήν;

4ον Γιατί να αποσταλεί στο υλικό επίπεδο και εκεί ατομικοποιημένος μέσα σε ένα υλικό σώμα να επιζητήσει κατόπιν σκληρής πάλης με την ύλη μέσα στην οποία έχει “ εγκλωβιστεί ” να επανέλθει στην πηγή από την οποία απέρρευσε ;

Η απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι ότι το Πνεύμα είναι μία Αρχή η οποία χαρακτηρίζεται από την απειροσύνη, την απόλυτη ελευθερία και την ενιαία Συνείδηση.

« τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ » μας λέει ο Άγιος Ιωάννης (Ιωάννης κεφ. 3: 8).

Στην απειροσύνη του δεν υπάρχει ούτε ποσότητα, ούτε μορφή.

Απόλυτη ενότητα βασιλεύει σε Αυτό και το Εγώ εκεί είναι άγνωστο και θα λέγαμε ότι μόνο το Εμείς επικρατεί.

Κατά συνέπειαν απουσιάζει παντελώς η Ατομική Συνείδηση !

Στον Παράδεισο, οι άνθρωποι ήταν σαν τους αγγέλους, δεν είχαν ατομική νοημοσύνη, δεν μπορούσαν να διαλέγουν, ούτε να αντιστέκονται, ούτε να ενεργούν ελεύθερα.

Ήσαν αθώοι και δεν γνώριζαν την λεγόμενη αμαρτία. Αυτό ήταν όμως μια αρχική περίοδος.

Για να μπορέσουν οι άνθρωποι να κερδίσουν την ανεξαρτησία και την ατομική Συνείδηση, ο Θεός τούς έφερε σε επαφή με ορισμένα όντα που ζούσαν στον Παράδεισο και που ονομάστηκαν Όφεις. Ο Όφεις ενεφύσησε στους ανθρώπους την ιδέα ότι « μπορούν να γίνουν σαν τον Θεό, με το να αποκτήσουν την γνώση εκείνη που θα τους οδηγούσε στην Αυτοεπίγνωση και στην απόκτηση ατομικής Συνείδησης και με τον τρόπο αυτό να απελευθερωθούν ! »

Βέβαια, δεν τους είπε πόσα εκατομμύρια χρόνια θα χρειάζονταν για να γίνουν σαν το Θεό....

Οι άνθρωποι άρχισαν λοιπόν να μορφώνονται από αυτά τα Πνεύματα τού Εωσφόρου, γιατί ήταν μέσα στα σχέδια τού Θεού (επιλέγηκαν), ώστε να αναπτύξουν και άλλες ικανότητες.

Όμως αυτό είχε ως συνέπεια να πραγματοποιεί η ανθρωπότητα, μέσα από τον πόνο, την αρρώστια και το θάνατο, ολίγο κατ’ ολίγον την εκμάθηση τής νοημοσύνης και της ελευθερίας.

Αυτή η σκέψη θα φανεί ίσως ακατανόητη, διότι στην θρησκεία, γενικά, δεν εξηγούν έτσι τα πράγματα. Μας λένε πάντα, ότι οι πρωτόπλαστοι δεν υπάκουσαν στο Θεό και εξ’ αιτίας τής ανυπακοής αυτής εκδιώχθηκαν από τον Παράδεισο. Διότι αυτό που έκαναν, δηλαδή να γευτούν τον καρπό τού Δένδρου τής Γνώσης τού καλού και τού κακού , δεν ήταν μέσα στα σχέδια τού Θεού... Αλλά ποτέ δεν μας εξήγησαν ποιό Όν ήταν αυτός ο Όφεις, που γνώριζε τόσο καλά να μιλά και που είχε τόσες Γνώσεις, και τον λόγο που ο Θεός επέτρεψε στα άλλα αυτά όντα (ο Όφεις αντιπροσωπεύει ολόκληρη κατηγορία όντων) να κατοικούν στον Παράδεισο.

Κανείς δεν θα μπορούσε να εγκατασταθεί στον Παράδεισο χωρίς την άδεια τού Θεού.

Και αν Δημιούργησε τον Όφι πριν ακόμη να δημιουργήσει τους ανθρώπους, θα πει πως είχε το σκοπό του, τα σχέδια του, διότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει αν δεν είναι θέλημα τού Θεού. Όμως ούτε αυτό δεν το μας το εξηγούν και άλλωστε ποτέ τίποτα δεν μας έχουν εξηγήσει. Είναι φανερό και ξέρω καλά πως αν διαβάσετε αυτές τις γραμμές σε θεολόγους, θα βάλουν τις φωνές και θα σηκωθούν οι τρίχες τού κεφαλιού τους ! Αναφερθήκαμε ήδη στην Συμβολική Γλώσσα τών Γραφών !

Επειδή αυτά γράφηκαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην Γένεση, πρέπει κανείς να πιστεύει ακριβώς αυτά που γράφηκαν ;

Αν κανείς εξετάσει με πνεύμα κριτικής αυτό το μέρος της Γένεσης που αφορά τον Αδάμ και την Εύα θα βρει πολλές ακατανόητες και απaráδεκτες λεπτομέρειες. Γιατί ο Μωϋσής δεν αναφέρει τα άλλα δένδρα του Παραδείσου, με τις ιδιότητες τους και τις αρετές τους, αλλά μόνο το Δένδρο της Ζωής και το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού ; Που βρισκόταν αυτό το κακό και από τι αποτελείτο ; Πως οι πρώτοι άνθρωποι ζούσαν μεταξύ των ζώων που τώρα ονομάζουμε άγρια θηρία; Ποιές ήταν οι σχέσεις του Αδάμ και της Εύας ; Υπήρχε σεξουαλικό θέμα ανάμεσα τους ; Αν είχαν όργανα αναπαραγωγής, γιατί δεν τα χρησιμοποιούσαν ; Ζούσαν αγνά και παρθενικά και τι έκαναν για να παραμένουν τέτοιοι ; Ποιό ρόλο έπαιζε εκεί αυτό το Δένδρο της Ζωής ; Και γιατί μετά το αμάρτημα, η γυναίκα έπρεπε να γεννά πλέον με πόνους ; Στον Παράδεισο δεν είχαν το δικαίωμα να κάνουν παιδιά ; Ποιός τους το έμαθε αυτό ; Και γιατί ο Άβελ ήταν τόσο διαφορετικός από τον Κάϊν ; Και που βρήκε ο Κάϊν γυναίκες στην Γη όταν διώχθηκε αφού σκότωσε τον αδελφό του Άβελ ; Πουθενά δεν αναφέρεται ότι υπήρχαν και άλλες γυναίκες στην Γη. Και πως γίνεται ο Μωϋσής να παρουσιάζει τον Θεό σαν ένα Ον στερούμενο διορατικότητας αφού δεν προέβλεψε την ανυπακοή των πρώτων ανθρώπων ; Υπάρχουν, όπως είπαμε, πολλά πράγματα που γράφηκαν για μια άλλη εποχή. Και καθώς τώρα είναι μια νέα εποχή, μία νέα περίοδος, πρέπει να δοθούν άλλες εξηγήσεις στους ανθρώπους. Η ιστορία του προπατορικού αμαρτήματος είναι η ιστορία της καθόδου του ανθρώπου μέσα στην ύλη και το ερώτημα λοιπόν που προκύπτει είναι να μάθουμε αν είναι από μόνοι τους οι άνθρωποι που επέλεξαν αυτήν την κάθοδο ή αν ο Θεός είχε σχέδια ακατανόητα, μακρινά, εκπληκτικά στα οποία όμως σχέδια, οι άνθρωποι είχαν τουλάχιστον μια σχετική ελευθερία επιλογής : να παραμείνουν ή να φύγουν. Και ως γνωστό οι άνθρωποι επέλεξαν να αποκτήσουν εμπειρίες μακριά από τον Παράδεισο. Η πτώση, δεν είναι τίποτα άλλο από το ότι οι άνθρωποι επέλεξαν να κάνουν μελέτες και έρευνες για να γνωρίσουν. Μπορεί κανείς να τα εξηγήσει όλα αυτά με την εικόνα του δένδρου. Η κορυφή είναι τα άνθη. Ζούσαν λοιπόν, σε αυτά τα λουλούδια και εκεί ήσαν σε συνεχή επαφή με το φως, με την θερμότητα, με την ζωή, με την ομορφιά και την ελευθερία. Μόνο που διερωτόντουσαν : Μα τι είναι αυτό το δέντρο ; Από πού έρχεται αυτή η ενέργεια, αυτός ο χυμός ; Βλέπουμε ένα κορμό αλλά πιο χαμηλά πρέπει να υπάρχει επίσης ένα κρυφό μέρος. Τι είναι αυτό ; Θα θέλαμε να το μάθουμε. Και καθώς έπρεπε για να γνωρίσουν τα πράγματα να τα εξετάσουν από κοντά, εγκατέλειψαν τις θαυμάσιες εγκαταστάσεις τους, που άγγιζαν τον ίδιο τον ουρανό, και κατέβηκαν μέσα από τον κορμό για να δούν και για να μελετήσουν. Και τώρα που βρίσκονται στις ρίζες (ο τάφος του Χιράμ), φωνάζουν, γιατί εκεί όλα είναι σκοτεινά, η ατμόσφαιρα είναι βαριά και νιώθουν εξαντλημένοι. Έτσι αυτή είναι μια περίοδος που αφορά τις ρίζες, διότι οι πρώτοι άνθρωποι ήθελαν να γνωρίσουν ολόκληρο το δέντρο αλλά για να το γνωρίσουν, έπρεπε να πάνε να το εξερευνήσουν. Μόνον που, όταν αλλάζει κανείς περιοχή, πρέπει να υποστεί και τις καινούργιες συνθήκες. Ο Αδάμ και η Εύα ζούσαν πρωταρχικά μέσα στον Θείο Κόσμο, ο Φυσικός Κόσμος είχε επίσης δημιουργηθεί, αλλά δεν τον γνώριζαν και για να τον γνωρίσουν εγκατέλειψαν τον Θείο Κόσμο.

Αυτή είναι η πτώση, αυτός είναι ο διωγμός από τον Παράδεισο. Η γη στην οποίαν έπεσαν δεν ήταν τόσο λεπτή, τόσο φωτεινή και τόσο σπουδαία σαν τον ουρανό. Υπήρχε το κρύο, το σκοτάδι, η αρρώστια, ο θάνατος και ήσαν υποχρεωμένοι να τα υποστούν όλα αυτά. Ήθελαν να αποκτήσουν τις γνώσεις τού Φιδιού και καθώς μπορούσαν να κάνουν χρήση τής ελευθερίας τους, επέτρεψαν στους εαυτούς τους να κατέβουν.

Όμως ο Θεός δεν ήταν εναντίον αυτής τής εμπειρίας και δεν αποκήρυξε εντελώς τους ανθρώπους, αλλά απεναντίας, βρίσκεται πάντοτε εκεί αν οι άνθρωποι θελήσουν να επιστρέψουν.

Ο Θεός είναι έτοιμος να δεχτεί τους ανθρώπους, να τους πάρει στην αγκαλιά του κατά την παραβολή τού ασώτου υιού. Μόνο, που τώρα ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να τελειώνει με τις εμπειρίες που άρχισε και επειδή στην γη δεν υπάρχουν πια οι ίδιες συνθήκες, όπως επάνω.

Πρέπει να εργαστεί, πρέπει να κερδίζει το ψωμί του με τον ιδρώτα τού προσώπου του και η γυναίκα να φέρνει τα παιδιά στον κόσμο μέσα από τους πόνους, όπως μας λέει και η Γένεση. Άρα η γη είναι ένα σχολείο, όπου κανείς έχει πολλά πράγματα να μάθει. Και μήπως νομίζει κανείς ότι τα Εωσφορικά Πνεύματα βρίσκονταν μόνον στον Παράδεισο;

Όχι, ακολούθησαν τον άνθρωπο στην κάθοδο του στην γη όπου εξακολουθούν να τον εκπαιδεύουν για να τον κάνουν ανεξάρτητο και ελεύθερο.

Τι εξήγηση άραγε θα μπορούσε να δοθεί στο απόσπασμα τής Γένεσης:

« ιδόντες δέ οι υιοί του θεού (με επικεφαλής τον Αζαζήλ κατά τον Ενώχ) τας θυγατέρας των ανθρώπων ότι καλοί εισιν έλαβον έαυτοίς γυναίκας από πασών των έξελέξαντο » (Γένεση κεφ.6 : 2).

Ο Θεός είπε στον Αδάμ και την Εύα ότι αν έτρωγαν από το Δέντρο τής Γνώσης τού καλού και τού κακού, θα πέθαιναν.

Έφαγαν λοιπόν αλλά δεν πέθαναν, διότι ο θάνατος τον οποίον εννοούσε ο Θεός δεν ήταν ο γνωστός σε όλους μας φυσικός θάνατος, αλλά ένας θάνατος Πνευματικός.

Αν εξακολουθούσαν να τρώνε μόνον από το Δένδρο τής Ζωής, από αυτό το Καμπαλιστικό Δέντρο, θα συνέχιζαν να ζούν στην Μακαριότητα. Οι καρποί αυτού τού Δένδρου τής Ζωής είχαν τις ικανότητες να τελειοποιούν και να εκλεπτύνουν την ύλη, τόσο πολύ, ώστε ο άνθρωπος που τρεφόταν με αυτούς τους καρπούς γινόταν όλο και πιο αιθέριος, σαν τον Θεό.

Το φυσικό τους σώμα δεν είχε ακόμα συμπυκνωθεί, ήταν φωτεινό, αιθέριο, πετούσε στο διάστημα και ήταν ελαφρύ. Για αυτό λέγεται πως ήταν γυμνός.

Το να είναι κανείς « γυμνός » σημαίνει ότι δεν έχει συμπαγή υλικά περικαλύμματα, δηλαδή, δεν έχει τοπικούς περιορισμούς.

Ο Αδάμ και η Εύα λοιπόν, ζούσαν πράγματι στον αιθέριο κόσμο, τον αιθερικό κοσμο, γιατί έτρωγαν τους καρπούς από το Δένδρο τής Ζωής.

Ενώ, το Δένδρο τής Γνώσης τού Καλού και του Κακού, είχε πηκτικές ιδιότητες, και όταν ο Αδάμ και η Εύα το δοκίμασαν άρχισαν να συμπυκνώνονται και να υλοποιούνται.

Και τότε, είδαν ότι ήσαν « γυμνοί », που εδώ σημαίνει φτωχοί, στερημένοι τού Πνευματικού Φωτός, και για αυτό «εντράπηκαν» και «κρύφτηκαν» κατά την Γένεση. Στην Διδασκαλία κάποιου βαθμού αναφέρεται ξεκάθαρα ότι ο επικεφαλής τού ιερού αποκαλείται Πατήρ των Πατέρων ή Πατήρ Αδάμ, διότι παριστάνει τον πρόπατορα τής ανθρωπότητας και το πρώτο Ον στο οποίο αφυπνίστηκε η Συνείδηση.

Αν συγκρίνουμε λοιπόν την μια θέση τού Πνευματικού επιπέδου με εκείνη τού υλικού, όπου ενσαρκούμενο το Εγώ γίνεται άτομο, δηλαδή περιορίζεται, η δεύτερη είναι πολύ πιό ατελής.

Συμβαίνει κάτι δηλαδή ανάλογο με το Φως ενός ηλεκτρικού λαμπτήρα μεγάλης εντάσεως. Ενώ μέσα και κοντά στον λαμπτήρα το φως είναι ισχυρότατο και ομοιογενές, καθώς οι ακτίνες διαχέονται στον χώρο και απομακρύνεται από την πηγή τους γίνονται πιό ασθενέστερες.

Στον Πνευματικό κόσμο έχουμε σε αναλογία το Απόλυτο Φως, ενώ εδώ « κάτω » έχουμε το σχετικό Φως, η δε διαφορά μεταξύ τού Απολύτου και τού σχετικού μας δίδει την έννοια τού σκοταδιού το οποίο δεν είναι παρά η έλλειψη τού Φωτός.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το ανθρώπινο Ον, σαν Θεία Πνευματική ακτίνα.

Όσο βρισκόταν στην Πνευματική του πηγή, όπου υπάρχει απόλυτο καλό, αγνοούσε το κακό.

Όταν όμως κατέρχεται γιά να ενσαρκωθεί, με την ατομικοποίησή του στο υλικό επίπεδο, εκδηλώνει ατελώς την αρετή τού καλού όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις ακτίνες τού φωτός.

Κατά την έννοια τού σκότους μπορούμε να σχηματίσουμε και την έννοια τού κακού.

Η διάφορα αυτή μεταξύ τών δύο επιπέδων, τού Πνευματικού και τού υλικού, είναι εκείνη στην οποία οφείλεται αντίληψη μας γιά την λεγόμενη εμφάνιση τού Κακού.

Το γεγονός πάντως ότι τα ανθρώπινα Εγώ «κατέρχονται» από ένα επίπεδο «ανώτερο», το Πνευματικό, σε ένα άλλο επίπεδο κατώτερο, το υλικό, και ατομικοποιούνται σε αυτό αποτελεί « μειονέκτημα » και μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε γιά τον λόγο αυτό σαν « πτώση » !

Αν θελήσουμε τώρα να αναζητήσουμε τα αίτια τής « πτώσεως μας » αυτής, θα τα βρούμε στην Γένεση όπου περιγράφεται το κοσμολογικό γεγονός τής πτώσεως τών πρωτοπλάστων τών οποίων είμαστε απόγονοι .

Ότι δηλαδή συνετελέσθη τότε εκεί επάνω και θα δούμε πως, επαναλαμβάνεται συνεχώς από τότε εδώ κάτω, κατ' αναλογίαν βέβαια γιά τούς ανθρώπους Πνεύματα, τούς απόγονους των.

Τώρα γιατί ασχολούμαστε τόσο πολύ με όλα αυτά ; Διότι απλούστατα είναι οι απαραίτητες γνώσεις -μέρος τής Μύησης- που είναι το εργαλείο γιά την επιστροφή μας. Τις γνώσεις αυτές τις χρειαζόμαστε για να μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε τον μηχανισμό απομάκρυνσης τών πέπλων Συνειδησιακού σκότους, τα οποία, λόγω τής πτώσεως, έχουν παρεμβληθεί μεταξύ τού Εγώ - Πνεύματος Εαυτού μας και τής προσωπικότητας μας.

Αυτό σε διαφορές τελετές μύησης παριστάνεται με ένα πέπλο κατά το μάλλον ή ήττον αδιαφανές που καλύπτει τους οφθαλμούς ή με ένα δρύφακτο που συναντούμε σε κάποιους βαθμούς ή με την προσπάθεια τής διάβασης ενός ποταμού L.D.P. που δηλώνει την Ελευθερία τής Διαβάσεως.

Μετά την « πτώση » τού ανθρώπου και την αποκόλλησή του από την πηγή του, στην μύηση χρησιμοποιούμε την φράση « ο Λόγος απωλέστηκε ».

Η αναζήτηση τού Απολεσθέντος Λόγου, η επανενσωμάτωση, η επιστροφή και η αποκατάσταση, είναι μερικοί από τους ορισμούς που οι εσωτεριστές όλων τών εποχών χρησιμοποίησαν για να προσδιορίσουν την επανασύνδεση τού ανθρώπου με την πηγή του.

Ο μύθος τής πτώσης είναι ο μύθος τού Χιράμ, τού Όσιρι και τού Διόνυσου, που περιγράφουν συμβολικά το μαγευτικό αυτό ταξίδι τής πτώσης και τής επανόδου.

Στους μύθους αυτούς οι αναζητητές θα βρουν κοινά σημεία, αλλά κυρίως τον τρόπο να ξεκλειδώσουν τα μυστικά, χρησιμοποιώντας την γνώση που δεν αποκτάται αλλά κατακτάται.

Η Ουράνια Ιερουσαλήμ, που ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει στην Αποκάλυψή του να κατέρχεται στην Γη και να συντρίβει το θηρίο, είναι το αποτέλεσμα τού Νόμου τής επανόδου και το Τέρμα τής Εξελίξεως, δηλαδή ο σκοπός τής Μύησης.

Η Μυσταγωγική Διδασκαλία είναι παρούσα, ακριβώς για να δώσει τους κανόνες και τον τρόπο που θα μας βοηθήσει να επιστρέψουμε στον Παράδεισο, στους κόλπους τού Αιωνίου.

Για να βοηθήσει το ανθρώπινο ον να ξαναβρεί την εξουσία του, αυτήν που είχε στο μακρινό παρελθόν, η Διδασκαλία μάς δίνει όλες τις μεθόδους, όπως άλλωστε και πολλές θρησκευτικές διδασκαλίες. Όλες οι θρησκείες έγιναν για να επαναφέρουν τον άνθρωπο προς την αρχέγονη τελειότητα του. Ο σκοπός τους είναι ο ίδιος, μόνον οι μέθοδοι είναι διαφορετικοί. Είναι όπως συμβαίνει και με το Γιόγκα, όλα τα διαφορετικά Γιόγκα έχουν σαν σκοπό να μας κάνουν να ξαναβρούμε τις αρχαίες μας δυνάμεις και τον σύνδεσμο μας με τη Θεότητα, διότι « Γιόγκα » σημαίνει ένωση.

Το Λατινικό « Religio » σημαίνει και αυτό σύνδεση και δεσμός.

Είναι πάντοτε οι ίδιες πραγματικότητες με διαφορετικά σχήματα.

Όλες οι θρησκείες διδάσκουν ότι η επιστροφή στην παραδείσια κατάσταση αρχίζει με μια κάθαρση και μια πειθαρχία.

Στην Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί ότι έχουμε ένα φθαρτό σώμα και ένα άφθαρτο Σώμα, ένα σώμα από αγνό « φως », το Σώμα τής Δόξας, το οποίο χάσαμε και που πρέπει να δημιουργήσουμε και πάλι μέσα μας. Με αυτό το Σώμα, το πρώτο μας Σώμα τού Φωτός, μπορούσαμε στο παρελθόν να ταξιδεύουμε στον χώρο, να βλέπουμε τα πάντα, να γνωρίζουμε τα πάντα, εκτός από τις πολύ κατώτερες περιοχές, διότι η ελαφρότητα, η λεπτότητα αυτού τού Σώματος δεν μας επέτρεπε να κατεβαίνουμε τόσο χαμηλά. Για παράδειγμα εάν θέλουμε ένα αερόστατο να ίπταται χαμηλά, πρέπει να το φορτώσουμε με ξένα στοιχεία (σάκοι γεμάτοι με χώμα) αλλιώς, όπως είναι ελαφριά, πετούν πολύ ψηλά.

Με τον ίδιο τρόπο, αν ελαττώσουμε μέσα μας το πνευματικό φως, κατεβαίνουμε όλο και πιο χαμηλά, προς τις εντελώς πεζές, υλιστικές και χυδαίες πραγματικότητες τού συνήθους βίου.

Αυτό λοιπόν το Φωτεινό σώμα, το Σώμα τής Δόξας που είναι ο αληθινός Ναός τού Θεού, πρέπει να το δημιουργήσουμε εμείς οι ίδιοι και μέσα σε αυτό το « σώμα » θα ζούμε αιώνια. Δεν θα « πεθαίνουμε » και θα ξανακερδίσουμε όλες τις εξουσίες που είχαμε στο παρελθόν.

Όλες οι δυνάμεις είναι στην διάθεση εκείνου που κατόρθωσε να δημιουργήσει το Σώμα τής Δόξας, γιατί είναι ένας Υιός τού Θεού.

Και είναι μέσα σε αυτό το Πνευματικό Σώμα, την Υπερσυνείδητη Αυτοεπίγνωση και όχι μέσα στο φυσικό σώμα, που ο Θεός έρχεται να κατοικήσει.

« σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν. ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν. οὕτω καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἄδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἄδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιῶν· ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεῦτε ρος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ ... δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν. ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ

λόγος ό γεγραμμένος· κατεπόθη ό θάνατος είς νίκος ποϋ σου, θάνατε, τό κέντρον ; ποϋ σου, ἄδη, τό νίκος » (Α΄ προς Κορινθίους επιστολή, κεφ.15 : 44~55).

Αυτό το Σώμα τής Δόξας, πρέπει να ξέρουμε, ότι μόνο ο ίδιος ο άνθρωπος το κατασκευάζει. Για αυτό στο παρελθόν, κάποιοι ονομάζονταν « Τέκτονες ».

Η Διδασκαλία τού Τεκτονισμού ή Ελευθεροτεκτονισμού ήταν αρχικά μια μυστική φιλοσοφία, πολύ βαθιά και θεία, που μάθαινε στον άνθρωπο πώς να γίνει ο οικοδόμος τού δικού του Πνευματικού ναού με την βοήθεια υλικών και συμβολικών εργαλείων από την οικοδομική τέχνη τα οποία έπρεπε να γνωρίζει αλλά και να ξέρει να χρησιμοποιεί.

Όμως ο Ελευθεροτεκτονισμός, στις αρχές του, ήταν μια βαθιά Φιλοσοφία που δίδασκε ότι, ο καθένας πρέπει να χτίσει το ναό του, το ναό τής Νέας Ιερουσαλήμ, για την οποία μας μιλά ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη του, την πόλη με τις τέλειες διαστάσεις, με τα στολισμένα από πολύτιμες πέτρες θεμέλια της, με την πλατεία της από αγνό Χρυσό σαν γυαλί διάφανο και τις δώδεκα πόρτες της φτιαγμένες από μαργαριτάρια...

Η Νέα Ιερουσαλήμ δεν ήταν μια πόλη με την συνηθισμένη έννοια αλλά μια συμβολική πόλη που παριστάνει τον ίδιο τον άνθρωπο, τον εαυτό μας, τον Νέο άνθρωπο, με τις δώδεκα μαργαριταρένιες «πόρτες» του που είναι αρετές, με τον Θεό που κατοικεί μέσα του, που είναι το Φως που διώχνει κάθε σκοτάδι.

Η Νέα Ιερουσαλήμ, είναι το Σώμα τής Δόξας, ο ναός που ο καθένας πρέπει να κτίσει μέσα του με τα εργαλεία και τα υλικά που τού προμήθευσε ο **Μ.Α.Τ.Σ.** *.

Μέρα και νύκτα, κάθε φορά που έχουμε μία αφιλοκερδή ώθηση, μία γενναϊόδωρη και ειλικρινή τάση ή κάθε φορά που νιώθουμε ένα συναίσθημα αγάπης, γλυκύτητας, καλοσύνης και ταπεινότητας, κάτι το αγνό, το φωτεινό, το διαυγές, σχηματίζονται μικρά μόρια Φωτός τού Σώματος αυτού που εμείς δημιουργούμε και που προσαρμόζονται στο πρόπλασμα τού ναού.

Είμαστε εμείς που κάθε ημέρα προσθέτουμε δομικά στοιχεία στο σχέδιο, όπως αυτό συμβαίνει και με τις διανοητικές μας λειτουργίες.

Όταν έχουμε στην αρχή μια ιδέα, σχηματίζουμε μια εικόνα, ένα ιδανικό, και αυτό το ιδανικό χρησιμεύει σαν πρόπλασμα, σαν ένα σχέδιο που χαράσσουμε μέσα μας, ένα σχέδιο τής Νέας Ιερουσαλήμ ή αν προτιμάτε τής Βασιλείας τού Θεού που εκπροσωπεί την Τελειότητα.

Αν διατηρήσουμε ασταμάτητα κάθε μέρα αυτό το ιδανικό, για πολλά χρόνια, ότι καλό βγαίνει από τον ψυχισμό μας, όλες οι αφιλοκερδείς και ειλικρινείς εσωτερικές τάσεις και ενέργειες μας θα προσκολληθούν πάνω σε αυτήν την εικόνα, η οποία μεγαλώνει, σχηματίζεται, αναπτύσσεται, μέχρι την ημέρα όπου, επιτέλους θα σχηματίσει το δικό μας Σώμα τής Δόξας.

Καταλαβαίνουμε τώρα για ποιόν λόγο πρέπει να είναι κανείς μαθητής μιας σχολής σαν τον Ελευθεροτεκτονισμό και γιατί υπάρχει η Μύηση. Και αν όσοι ζουν στην άγνοια θέλουν να λοιδορούν ας να το κάνουν, δεν θα μπορέσουν όμως ποτέ να αλλάξουν την πραγματικότητα.

Εμείς όμως γνωρίζουμε πολύ καλά την πραγματικότητα. Και είναι οι μεγαλύτερες αλήθειες. Πρέπει να έχει κανείς εμπιστοσύνη και να εξακολουθεί την εργασία, μέχρις ότου κατορθώσει μια μέρα να δημιουργήσει μέσα του αυτήν την αρχέγονη κατάσταση, μέσα στην οποία ζούσαμε άλλοτε, την κατάσταση τού Παραδείσου.

.....
*(**Μ.Α.Τ.Σ.** = **Μέγας Αρχιτέκτων Του Σύμπαντος** , μια άλλη ονομασία για τον Θεό).

Και τότε, θα υπάρχουν χιλιάδες μικρές Νέες Ιερουσαλήμ οι οποίες θα σχηματίσουν την Μεγάλη Ιερουσαλήμ, που θα είναι σαν μια μεγάλη πόλη σχηματισμένη από χιλιάδες άλλες μικρές ζωντανές πόλεις, που βαδίζουν και που κινούνται, με τις 12 πόρτες τους, τις 12 αρετές τους και τις πολύτιμες πέτρες τους ...

Όλες μαζί, σχηματίζουν το υλικό Σώμα τής Πνευματικής Ιερουσαλήμ που ήδη είναι επάνω.

Όταν είπαν πως η Νέα Ιερουσαλήμ θα κατεβεί από τον Ουρανό, πρέπει να καταλάβει κανείς ότι ο Ουρανός αντιπροσωπεύει ότι το πιο αγνό υπάρχει στο κεφάλι του ανθρώπου.

Η εργασία αντιστοιχεί με την κατασκευή τού Πνευματικού μας ναού με μια επιμελή και αδιάκοπη εργασία, εκπορεύοντας ότι το πιο αγνό και το πιο αφιλοκερδές υπάρχει μέσα μας. Τα γήινα υλικά δεν μπορούν να χρησιμεύσουν σε αυτή την κατασκευή, είναι αδύνατον.

Αν η Νέα Ιερουσαλήμ έπρεπε να γίνει από μόλυβδο, από άργιλο ή από λάσπη, δηλαδή από υλικά που προέρχονται από κάτω και που είναι εύθραυστα, σκοτεινά, διεφθαρμένα, τότε δεν αξίζει τον κόπο διότι αυτή υπάρχει ήδη, είναι ήδη κτισμένη.

Όμως, η αληθινή Ιερουσαλήμ οικοδομείται με τα υλικά τής πιο αγνής αφιλοκέρδειας και τής πραγματικής Αγάπης.

Διότι όταν κανείς προσφέρεται εντελώς και αφιερώνεται, ψυχή τε και σώματι, στην υπηρεσία τού Μ.Α.Τ.Σ., όταν προβάλλει όλες τις φωτεινές και αγνές σκέψεις ή επιθυμίες, που του έρχονται, τότε όλα αυτά λαμβάνουν μέρος στην οικοδόμηση αυτού τού Σώματος που τότε αρχίζει να μεγαλώνει.

Υπάρχουν βέβαια και άλλοι παρόμοιοι συμβολισμοί για να εκφράσουμε αυτήν την ίδια ιδέα. Μπορούμε να την ονομάσουμε Δεύτερη Γέννηση, Γέννηση τού Θείου παιδιού, Γέννηση τού Χριστού, Ανάσταση, Ανάσταση τού Χιράμ, που δείχνουν πάντοτε την ίδια πραγματικότητα, το ίδιο Πνευματικό γεγονός.

Συλλάβαμε αυτό το παιδί μέσα μας (την Φιλοσοφική Λίθο) που στην συνέχεια θα αναπτύξουμε και γιγαντώσουμε, αλλά θα πρέπει να το θρέψουμε με τις πιο αγνές εκπορεύσεις.

Πρόκειται για διαφορετικές εκφράσεις που θέλουν πάντοτε να μας πούν ότι καλούμαστε να γίνουμε «οικοδόμοι», «τέκτονες», αλλά αληθινοί Τέκτονες, ικανοί να προβάλλουμε από μέσα μας τα πιο πολύτιμα υλικά για να κτίσουμε το αθάνατο Σώμα μας. Στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε να αναφέρονται επίσης τα εξής :

« και ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐνεφύσησε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδέμ κατὰ ἀνατολὰς καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε. καὶ ἔξαν ἐτείλεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν καὶ καλὸν εἰς βρωσιν καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ .... ποταμὸς δὲ ἐκπορεύεται ἐξ Ἐδέμ ποτίζειν τὸν παράδεισον· ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχὰς... τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης καλόν· καὶ ἐκεῖ ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ λίθος ὁ πράσινος ... Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ (κήπο) τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν. καὶ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων· ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν...καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεός

ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδάμ καὶ ὕπνωσε· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς. καὶ ὠκοδόμησεν ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, εἰς γυναῖκα καὶ ἦγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδάμ...καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὅτε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἦσχύνοντο » (Γένεση κεφ. 2 : 7~ 25).

Στον προσωποποιημένο Ἀδάμ πρέπει να διακρίνουμε το συλλογικό ὄνομα τῆς ἀνθρωπότητας (την ιδέα ἄνθρωπος) πρὶν καὶ μετὰ τον ἀπόχωρισμό τῶν γενῶν (Ἀδάμ - Εὐά).

Ὅσο λοιπόν ζούσαν στον Παράδεισο καὶ πρὶν ἐκδιωχθῶν ἀπὸ αὐτὸν καμία συνείδηση δὲν εἶχαν τῆς « γυμνότητος » των. Ἐπὶ πλέον πούθενά δὲν φαίνεται να ἀπόκτησαν ἀπογόνους. Μόνο μετὰ την πτώση ἐμφανίζονται οἱ πρῶτοι ἀπόγονοι σαν Κάϊν καὶ Ἄβελ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι στεροῦντο υλικῆς υποστάσεως καὶ ὅτι ἦταν Πνευματικὲς οντότητες, ὁπότε ὁ Παράδεισος στον ὁποῖον ζούσαν δὲν πρέπει να βρῖσκεται στο υλικὸ ἐπίπεδο ἀλλὰ στο Πνευματικὸ.

Ἐκεῖ λοιπόν στον Παράδεισο ἀπολάμβαναν σε ὅλη της την πληρότητα την μακάρια ζωὴ καὶ συμμετείχαν στο ἀπλετο φῶς τῆς Θεϊκῆς πηγῆς γευόμενοι ἀπεριορίστως τοῦ ξύλου τῆς Ζωῆς, δηλαδή την Ἀθανασία.

Ἀπὸ το ξύλο τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ τοὺς δόθηκε ἡ συμβουλή να μὴ δοκιμάσουν διότι την ἡμέρα που θα δοκίμαζαν θα πέθαιναν (στο Πνευματικὸ ἐπίπεδο φυσικά). Τι μπορεῖ ὁμως να συμβολίζει αὐτὸ ;

Διότι ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ ἀλληγορικῆς εἰκόνας ! Ὅλες οἱ Ἱερές Γραφές, καθὼς καὶ οἱ μύησεις τῶν Μυστηρίων καὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ, ἔχουν ὡς σκοπὸ να μεταδώσουν ἓνα « νόημα ὑψηλότερο » ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἐμπεριέχεται στις λέξεις καὶ στις εἰκόνες. Το ὑψηλότερο αὐτὸ νόημα πρέπει ὁ ἄνθρωπος να το κατανοήσῃ Ἐσωτερικά.

Σε τι συνίσταται ἡ δοκιμὴ ἀπὸ το ξύλο τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ;

Εἶδαμε προηγουμένως ὅτι το ἀνθρώπινο πνεῦμα ἐφ' ὅσον κατέρχεται για να ἐνσαρκωθεῖ ἐκδηλώνει ἀτελέστερα την ἀρχὴ τοῦ Καλοῦ, με ἀποτέλεσμα την ἐμφάνιση στο υλικὸ ἐπίπεδο τῆς δράσεως τοῦ κακοῦ.

Κατὰ ἀνάλογο ἔχει καὶ ἡ πρὸς τοὺς πρωτόπλαστους προτροπὴ.

« Μὴ ἐπιχειρήσετε να ἀπομακρυνθεῖτε ἀπὸ το Πνευματικὸ ἐπίπεδο διότι οἱ πνευματικὲς σας ἀρετὲς καὶ ιδιότητες, τις ὁποῖες κατέχετε σε τελειότητα, θα χάσουν την λάμψη τους καὶ την δύναμη τους. Ὅσο κατέρχεστε θα τις ἐκδηλώνετε με περισσότερη ἀτέλεια ὁπότε θα γνωρίσετε την ἔννοια τοῦ κακοῦ, το ὁποῖο εἶναι προϊόν τοῦ ἐπιπέδου τῆς καθόδου καὶ το ὁποῖο σας εἶναι ἀγνωστο διότι δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ». Με τον τρόπο αὐτὸ οἱ πρωτόπλαστοι θα γευόντουσαν το ξύλο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, δηλαδή θα ἀποκτούσαν Συνείδηση Ἐαυτοῦ.

Το κατώτερο ἐπίπεδο στο ὁποῖο ὁ Δημιουργὸς τοὺς συνέστησε να μὴν κατέλθουν εἶναι το ἐπίπεδο στο ὁποῖο κυριάρχησε ὁ Ἐωσφόρος, μετὰ την φαινομενικὴ του « ἀποστασία », διότι ἀσφαλῶς ἦταν ἓνα συμβάν προκαθορισμένο ἀπὸ την Ὑπέρτατη Συνείδηση καὶ Βούληση τοῦ Παντός. Ἐωσφόρος ἐτυμολογικά σημαίνει « Αὐτὸς που φέρνει την Αὐγὴ ».

Το ὄνομα αὐτὸ το συναντάμε για πρώτη φορά στον προφήτη Ἡσαΐα στο κεφάλαιο 14 : 12. « πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἔωσφόρος ὁ πρῶτ' ἀνατέλλων ; »

Ἡ Γένεση μας παρουσιάζει τον Ἐωσφόρο με την μορφή ὄφεως, τοῦ φρονιμότερου ὅπως λέει τῶν θηρίων, διότι ὁ Ἐωσφόρος, ἡ « ἐκπεσοῦσα » αὐτὴ Πνευματικὴ Λογοϊκὴ Ὀντότης καθόλου δὲν στερεῖται φρονήσεως καὶ Σοφίας ἀφού ἐνεργεῖ πάντοτε με μαθηματικὸ ὑπολογισμό.

Ο Εωσφόρος, ο οποίος είναι Λογοϊκός Άρχοντας, στην τροποποιημένη δράση των αρετών του Θεού, την οποία εμφανίζει, η Αγάπη εκφράζεται σαν Κάλλος και η Σοφία σαν Μαθηματική έκφραση.

Ο Όφις ο οποίος έρπει επάνω στην κοιλιά του και τρέφεται από την γη φαίνεται να συμβολίζει την έλξη του κατωτέρου επιπέδου στο οποίο είχαν την έμπνευση να εισδύσουν οι προπάτορες μας για να κυριαρχήσουν σε αυτό.

Αναλογικά συμβολίζει την δελεαστική επίδραση την οποία η ύλη επρόκειτο να ασκεί στους ανθρώπους - πνεύματα όταν αργότερα θα εμφανιζόταν στο υλικό επίπεδο (με την γοητεία δια των τεσσάρων στοιχείων που ασκεί σε αυτούς μέσω της επιθυμίας να απολαμβάνουν τα φαινομενικά θέλγητρα της ύλης, τα υλικά αγαθά και απολαύσεις).

Η έμπνευση αυτή των προπατόρων μας να κατεβούν στο επίπεδο της ύλης εγκλείει και το πρώτο σπέρμα του Εγωϊσμού που κληροδοτήθηκε και στους απόγονους των ανθρώπων και αποτελεί το κύριο γνώρισμα του χαρακτήρα τους.

Ο Αδάμ και η Εύα λοιπόν είναι Πνευματικές υποστάσεις οι οποίες με την παρότρυνση ενός **εσωτερικού κινήτρου** (που η Γένεση το ονομάζει όφι) ή καλύτερα με κίνητρο την παρόρμηση του Εγωϊσμού, οι εν δυνάμει αυτές, ατελείς ατομικές συνειδήσεις, “οραματίστηκαν” την ανεξαρτησία τους σαν αυτόνομες ατομικές υπάρξεις και αποχωρίστηκαν από τον “Λόγο”. Και τότε μας περιγράφει η “Γένεση” :

« ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, καὶ ἔραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα ». Και φυσικά όταν λέμε ήταν “γυμνοί” αναφερόμεθα στην μη ύπαρξη των υλικών σωμάτων. Γιατί όμως με φύλλα συκιάς ; Η συκιά, όπως η ελιά, το αμπέλι και η ροδιά είναι σύμβολα της αφθόνου καρποφορίας.

Στην Ελλάδα η συκιά ήταν αφιερωμένη παράλληλα με το αμπέλι στον Διόνυσο τον Ζαγρέα, ο οποίος σύμφωνα με την μυθολογία γεννήθηκε από τον μηρό του Δία, όπως με ανάλογο τρόπο συντελέσθηκε και η γέννηση της Θεάς της Σοφίας Αθηνάς.

Το δένδρο συκιά συμβολίζει επίσης την Αθανασία και την Διανόηση σαν ανώτερη Γνώση.

Το πλήθος των φύλλων της συκιάς συμβολίζει μία πολλαπλότητα, μία άφθονη καρποφορία (την ανθρωπότητα) που περιέχει την ιδέα της Αθανασίας και περιβάλλει την ιδέα άνθρωπος (ως Αδάμ -Εύα) για να εκφρασθεί υλοποιούμενη (περιζώματα) στο κοσμικό επίπεδο, (ένα κεφάλι, δύο χέρια, δύο πόδια, αλλά και τις πέντε αισθήσεις του).

Αν προσέξουμε το φύλλο της συκιάς θα διαπιστώσουμε ότι έχει πέντε φύλλα και σχηματίζει ένα πεντάκτινο αστέρα . Το φύλλο αντεστραμμένο, φαίνεται να υπονοεί την πτώση.

Κατεβαίνοντας λοιπόν στο Εωσφορικό επίπεδο, έχασαν την αγνότητα και καθαρότητα του Πνεύματος των, το οποίο αναμείχθηκε με την ετερογενή φύση του επιπέδου αυτού και απογυμνώθηκαν από την ικανότητα να εκδηλώνουν με τελειότητα τις Αρετές και Ιδιότητες που κατείχαν, όπως συνέβαινε όταν ήταν στον Πνευματικό - Παράδεισο “ ενωμένοι ” με τον Θεό.

Γιατί όμως, εφ’ όσον ήταν Πνευματικές οντότητες, η Γένεση αναφέρει ότι ο Θεός έπλασε τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ, « χούν από της γης » και ενεφύσησεν « πνοήν ζωής » ;

Και εδώ πρόκειται για αλληγορική εικόνα κάτω από την οποία κρύβεται η από την Γη μελλοντική προέλευση των υλικών σωμάτων των ανθρώπων « χούς από της γης » μέσα στα οποία θα ενσαρκώνονταν « πνοή ζωής » τα εκ του πνευματικού σώματος

τών Προπατόρων εκπορευόμενα ανθρώπινα Εγώ : « καὶ ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς...» (Γένεση, κεφ. 3 : 21).

Αντιλαμβανόμαστε επίσης πως ὅταν ἡ Γένεση ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε νὰ βλαστήσουν στὸν Παράδεισο δένδρα ωραία στὴν ὄραση καὶ τὴν γεύση μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς καὶ τὸ Δένδρο τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ καὶ υπήρχε ποταμὸς ποὺ διακλαδίζοταν σὲ τέσσερις μικρότερους καὶ υπήρχε χρυσὸς καὶ πολύτιμοι λίθοι, μας δίνει μιὰ εἰκόνα τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν καὶ ἰδιοτήτων τὶς ὁποῖες ἀπολάμβαναν οἱ πρωτόπλαστοι.

Οἱ ἀρετές αὐτές ὅπως τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Ἀπολύτου Καλοῦ, τῆς ἀπόλυτης Δικαιοσύνης, τῆς Ἀγάπης, τῆς Σοφίας κ.λπ. δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουν αἰσθητές καὶ νὰ κατὰ νοηθοῦν ἀπὸ μιὰ ἀνθρωπότητα ἡ ὁποία διένυε τὰ πρῶτα τῆς βήματα, παρὰ νὰ ἀποδοθοῦν ἀλλοῦς, με εἰκόνες ἀπὸ τὴν ορατὴ Δημιουργία.

Ὅπως δε ἀναφέρει ἡ Α΄ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου :

« τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται »

Ὅπως εἶπαμε, οἱ θεόπνευστοι συγγραφεῖς τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, οἱ μεγάλοι αὐτοὶ Μύστες, δανεῖζονταν παραστάσεις καὶ ἐκφράσεις υλικές γιὰ νὰ ἀποδώσουν ἐννοιες ἀνώτερης πνευματικότητος, ὥστε νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς τοὺς καὶ νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ ἀνθρώπους κατωτέρας ἠθικῆς καὶ νοητικῆς ἀναπτύξεως, μεταξύ τῶν ὁποίων ἴσχυε σὰν κανόνας δικαιοσύνης, τὸ οφθαλμὸν ἀντὶ οφθαλμοῦ καὶ οδόντας ἀντὶ οδόντος.

Οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μόνον με τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο ἦταν δυνατὸ νὰ διατηρήσουν τὴν πίστη τοὺς πρὸς τὸ Υπέρτατον Ὄν, τὸ ὁποῖο οἱ βέβηλοι ἀποκαλοῦσαν ADONAI.

Ἄλλες βέβαια ἐποχές τότε καὶ οἱ ἀποκαλύψεις γιὰ τὸν Θεὸν θὰ εἶναι πάντα ἀνάλογες πρὸς τὴν ἀνά ἐποχὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τῶν ἀνθρώπων.

Εκεῖνο ἐπίσης ποὺ ἐνισχύει τὴν ἐρμηνεῖα αὐτὴ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Παράδεισος ἦταν ἓνα πνευματικὸ ἐπίπεδο καὶ ὄχι υλικὸ καὶ ὅτι ὅλα τὰ υλικά τῆς φύσεως τὰ ὁποῖα περιγράφονται συμβολίζουν πνευματικὲς ἰδιότητες καὶ ἀρετές ἢ ἰδέες, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι μαζί με ὅλα τὰ καρποφόρα δένδρα ποὺ υπήρχαν ἐκεῖ ἀναφέρονται καὶ δύο ἄλλα συμβολικὰ δένδρα : “ τὸ Δένδρο τῆς Ζωῆς ” καὶ “ τὸ Δένδρο τῆς Γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ πονηροῦ ”.

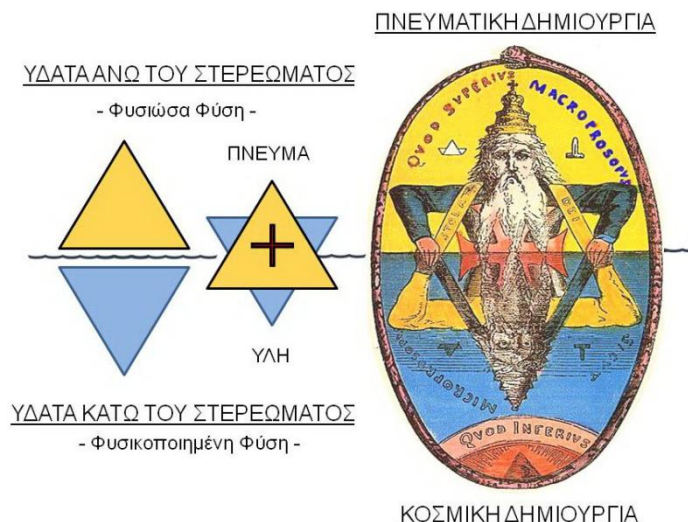
Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι αὐταπόδεικτο ὅτι τὰ δύο αὐτὰ δένδρα εἶναι συμβολικὰ εἶναι ἐπόμενο νὰ δεχθούμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα.

Ἄλλη ἀπόδειξις τέλος ὅτι ὁ Παράδεισος ἀντιπροσωπεύει τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο καὶ ὄχι υλικὸ εἶναι ὅτι μετὰ τὴν “ πτώσις ” : *« καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη. καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ κατώκισεν ἐν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς Ζωῆς »* (Γένεση κεφ. 3 : 23~24).

Εδῶ γίνεται σαφῶς μιὰ ἀντιδιαστολὴ μεταξύ τοῦ Παράδεισου τῆς τρυφῆς, δηλαδὴ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου καὶ τῆς Γῆς ποὺ εἶναι τὸ υλικὸ ἐπίπεδο τὸ ὁποῖο βρισκόταν « ἀπέναντι » ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκτός αὐτοῦ.

Ἡ τοποθέτησις τῶν δύο αὐτῶν ἐπιπέδων « ἀπέναντι », ὑπὸ μορφὴ ἀντικατοπτρισμοῦ, συμβολίζει τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ Ὑλικὴ Δημιουργία δὲν εἶναι παρὰ μιὰ « ἀντανάκλασις » τῆς πνευματικῆς Δημιουργίας, εἰκόνα καὶ ὁμοίωσις αὐτῆς.

Ο παρακάτω πίνακας, ο οποίος έχει ληφθεί από ένα παλαιό τυπικό ανωτέρου βαθμού του Α.Α.Σ.Τ. τής Νοτίου Δικαιοδοσίας τών ΗΠΑ, απεικονίζει συμβολικά τις ως άνω έννοιες.

Υπάρχει και μια ακόμη ένσταση, η οποία είναι δυνατόν να προβληθεί.

Πως η Υλική δημιουργία συστήθηκε μετά την πτώση τών πρωτόπλαστων αφού, όπως αναφέρει η Γένεση, ο Θεός πρώτα δημιούργησε τον υλικό κόσμο και κατόπιν έπλασε τον Αδάμ ;

Η Υλική Δημιουργία που βλέπουμε, προϋποθέτει αναγκαστικά μια ανάλογη Πνευματική Σύλληψη τού Δημιουργού της και είναι η απόδοση τής Πνευματικής στο υλικό επίπεδο.

Η Σύλληψη όμως τής Πνευματικής Δημιουργίας συνεπάγεται την άμεση και ταυτόχρονη εκτέλεση τής Συλλήψεως αυτής, διότι ασφαλώς οι Ιδέες τού Θεού δεν απαιτούν χρονική μεσολάβηση για να πραγματοποιηθούν, λόγω απουσίας τού χρόνου ο οποίος είναι ανύπαρκτος στο άπειρο-αιώνιο Πνευματικό επίπεδο.

Διότι η πραγματοποίηση τής Πνευματικής Δημιουργίας δεν απαιτεί εξελικτική διαδικασία διότι ταυτόχρονα με την σύλληψη ακολουθεί και η εκτέλεση και για αυτό αυτή είναι τελειωτική και αιώνια. Για αυτό αναφέρεται ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε ακαριαία διά μόνου τού Λόγου τού Θεού.

Όπως λοιπόν ο Αδάμ αντιπροσωπεύει πνευματική οντότητα έτσι και η αναφερόμενη εξα ήμερη δημιουργία τού Κόσμου είναι μια εικόνα τής Πνευματικής την οποία οι θεόπνευστοι συγγραφείς απέδωσαν με υλικές εκφράσεις.

Οι έξη ημέρες δεν είναι παρά στάδια Δημιουργικής Ενελίξεως η δε 7η τού Κρόνου συμβολίζει, την ανάπαυση, ήτοι το πέρας τής Ενελικτικής φάσεως τής Δημιουργίας.

Οι έξη φάσεις - ημέρες μαζί με τις Τρεις αρχικές Αρετές τού Απολύτου σχηματίζουν έναν **Εννεαδικό Πίνακα τού Πνεύματος** (δείτε το χωριστό άρθρο).

Περαιτέρω, συμβολίζουν τις μακρές περιόδους εξελίξεως τών τριών Βασιλείων τής υλικής Δημιουργίας που θα ακολουθούσε, δηλαδή τού ορυκτού, φυτικού και ζωικού Βασιλείου.

Συνεπώς η εξαήμερη Δημιουργία εκφράζει την Σύλληψη τής Ιδέας τού Θεού, η οποία αποδιδόμενη στην υλική Δημιουργία ακολούθησε την σειρά που καθόρισε η συλληφθείσα ιδέα.

Η εικόνα τού τελειωτικού και αιώνιου τής Πνευματικής Δημιουργίας αποδίδεται στο υλικό επίπεδο με την ανέναο γέννηση, συντήρηση και φθορά τών όντων !

Γιὰ αὐτό οἱ Πυθαγόρειοι παραδεχόταν δύο ὄψεις τῆς Δημιουργίας.

Τὴν **Φυσιώσα Φύση**, ἡ ὁποία εἶναι αἰώνια καὶ ἀφθαρτὴ καὶ προΐσταται στὴν γένεση καὶ εξακολουθητικὴ ζωὴ τῶν ὄντων καὶ τὴν ἄλλη τὴν **Φυσικοποιημένη Φύση** ἡ ὁποία εἶναι εἰκόνα καὶ ἀντανάκλαση τῆς πρώτης καὶ στὴν ὁποία ὁ χαρακτήρας τοῦ αἰωνίου ἀποδίδεται διὰ τῆς εξακολουθητικῆς καὶ ἀενάου γεννήσεως, συντηρήσεως καὶ φθορᾶς τῶν ὄντων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεση καὶ πραγματοποιίηση τοῦ τελειωτικοῦ καὶ αἰωνίου, οὐδεὶς γνωρίζει τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς πού ἔθεσε ἡ Ευαρέσκεια τοῦ Δημιουργοῦ Νοῦ τοῦ παντός.

Σύμφωνα με τὴν Διδασκαλία τῶν Ροδοσταύρων τῆς Ανατολῆς, ὑπάρχει μιά Ἀρχή, μιά Ἀλήθεια, μιά Λογικὴ καὶ μὴ Παγκόσμιος Φιλοσοφία, ἡ ἐξῆς :

« Κάθε τι πού ὑπάρχει, εὐρίσκεται στὴν Μονάδα, θεωρουμένης ὡς Ἀρχῆς καὶ ἐπανερχεται εἰς τὴν Μονάδα, θεωρουμένης ὡς τέλους ».

Αὐτός δε φαίνεται νὰ εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Ὑλικῆς Δημιουργίας : « ἡ βαθμιαία ἐξέλιξη τῆς ὕλης ἀπὸ πυκνά καὶ ἀτακτὰ στρώματα σὲ ὄλο καὶ πῖο αἰθέρια, πῖο ἄυλα καὶ πῖο συνειδητά. »

« Πτώση » λοιπὸν τῶν πρωτοπλάστων σημαίνει γιγαντιαία “πάλη” τῶν Πνευματικῶν αὐτῶν ὀντοτήτων, οἱ ὁποῖες διεΐσδυσαν στὴ νεκρὴ καὶ ἀδρανὴ χαστικὴ Ὕλη, ἡ ὁποία ἐμφανίσθηκε ὡς συνέπεια τῆς « ἐπαναστάσεως » τοῦ Εὐσφόρου, γιὰ νὰ τὴν μορφολογήσουν καὶ νὰ τὴν ἐξελιξοῦν μέσω τῶν ὑλικῶν μορφῶν πού προέκυψαν ἀπὸ τὴν « πάλη » αὐτὴν.

Ὁ Απόστολος Παῦλος ἀναφέρει (πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ κεφ. 8:19~23) :

« ἡ γὰρ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἰῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται . τῆ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἐκούσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι. ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν. »

Σε ἐλεύθερη νεοελληνικὴ μετάφραση :

« Ἡ μεγάλη προσδοκία τῆς κτίσεως εἶναι ὅτι περιμένει τὴν ἀποκάλυψη τῶν υἰῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ ἡ κτίσις ὑποτάχθηκε στὴν ματαιότητα ὄχι ἐκούσια, ἀλλὰ ἐξ' αἰτίας αὐτοῦ πού τὴν ὑπόταξε, με τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις θὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς φθορᾶς πρὸς τὴν ἐλευθερία τῆς δόξας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ξέρουμε ὅτι ὅλη ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει μέχρι τώρα ».

Ἔχουμε δύο ἀκόμη σοβαρὰ θέματα πού σχετίζονται με τὴν ἀνάλυση τῆς Γενέσεως.

1^{ov} Τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, τὸν ὁποῖο ἡ παράδοση ἀποδίδει ὡς Μήλο τοῦ Ἀδάμ.

2^{ov} Τὴν Ρομφαία τὴν περιστρεφόμενη τῶν Χερουβὶμ ἡ ὁποία φύλασσε τὴν εἴσοδο τοῦ Παράδεισου, δηλαδὴ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἀν κόψουμε ὀριζοντιῶς ἓνα μήλο καὶ δούμε τὸ ἐσωτερικὸ του, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ σπόροι του, ὅπως φαίνεται στὸ σχῆμα, σχηματίζουν ἓνα πεντάκτινο Ἀστέρα ☆.

Σε τι σκέψεις μας οδηγεί αυτό ύστερα από όσα έχουν εκτεθεί ;

1ον Το μήλο είναι σφαιρικό όπως όλα τα ουράνια σώματα και συμβολίζει το υλικό επίπεδο.

2ον Επειδή ο πεντάκτινος αστέρας είναι και σύμβολο τού ανθρώπου, τού μικρόκοσμου, το όλο σύμβολο παραπέμπει στην ενσάρκωση τού ανθρώπου στο υλικό επίπεδο, και τον εγκλωβισμό του στην ύλη ύστερα από την συμβολική εκδίωξή του από τον Παράδεισο.

3ον Ο πεντάκτινος αστέρας συμβολίζει επίσης τα πέντε στοιχεία (Αιθέρας - πυρ - αήρ - ύδωρ - γή) σε κάθε ένα από τα οποία αντιστοιχεί και μία από τις 5 αισθήσεις μας. Ήδη προετοιμασμένοι με τούς συμβολισμούς τής Γενέσεως μπορούμε να αντιληφτούμε ότι τα ανωτέρω στοιχεία περικλείονται στον συμβολισμό τού ποταμού τού Παραδείσου ο οποίος διαχωρίζεται σε τέσσερις αρχές, δηλ. τα τέσσερα στοιχεία τής Κοσμογονίας.

4ον Ο Πεντάκτινος ή Φωτοβόλος Αστέρας συμβολίζει επίσης το Αίτιο τωσούτων θαυμασιών Κόσμων και τον πολικό αστέρα τών μεμνημένων.

Είναι το σύμβολο τού Μαγικού Μεσολαβητή που ονομάζουμε επίσης **Αστρικό φως**, το οποίο εμποτίζει ολόκληρο το Σύμπαν και μεταφέρει τόσον τις καλές όσον και τις κακές εκπορεύσεις τών ανθρώπων - [ψυχονοητικές μορφές].

5ον Ο ενσαρκωμένος άνθρωπος, διά μέσου τών πέντε αισθήσεων του αξιοποιεί τις γήινες συνθήκες για να αναπτυχθεί και να παράγει καρπούς, δηλαδή να αποκτήσει Συνείδηση.

6ον Οι πέντε αισθήσεις μας δίνουν την Εμπειρία και μέσω τής λειτουργίας τής Κρίσεως την Γνώση, η οποία στην συνέχεια μετατρέπεται σε Συνείδηση.

Σας περιγράψω, την διαδικασία μέσω τών πέντε σταδίων, για την απόκτηση τής ατομικής Συνειδήσεως :

PENTE ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ► ΕΜΠΕΙΡΙΑ ► ΚΡΙΣΗ ► ΓΝΩΣΗ ► ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

- 1. Πέντε αισθήσεις :** είναι όργανα τού σώματος και δυνάμεις τής Ψυχής.
- 2. Εμπειρία :** είναι το σύνολο τών εντυπώσεων από τον αντικειμενικό κόσμο διά μέσου τής λειτουργίας τών πέντε αισθήσεων.
- 3. Κρίση :** είναι το αποτέλεσμα τού συσχετισμού ή αντιπαραβολής τών διάφορων στοιχείων τής εμπειρίας, τα οποία είναι αποθηκευμένα στην μνήμη ή τον υποσυνείδητο Νού.
- 4. Γνώση :** είναι αποτέλεσμα τών νέων στοιχείων τής εμπειρίας που έχουμε ήδη συσχετίσει (κρίση) με παλαιότερα παρόμοια, τα οποία έχουν καταγραφεί στην μνήμη μας. Πείρα + Κρίση = Γνώση.
- 5. Συνείδηση :** είναι το αποτέλεσμα τής μεταβιβάσεως τής αποκτηθείσης Γνώσεως στον εσώτερο (αναλλοίωτο) εαυτό μας ΕΓΩ, διά μιάς αόρατης και μύχιας ενέργειας. Ο λόγος για τον οποίο φορτωνόμαστε τόσες γνώσεις κατά την ακαδημαϊκή μας εκπαίδευση, την στιγμή που είναι κοινή διαπίστωση ότι μετά από την πάροδο κάποιου χρονικού διαστήματος τα πιά πολλά συνήθως τα ξεχνούμε, είναι ακριβώς διότι δημιουργούν με μία μύχια δράση την συνείδηση η οποία διαμορφώνει τον χαρακτήρα μας !

Μιλήσαμε προηγουμένως για τον Όφι - Εωσφόρο στην Γένεση.

Σε όλες τις λαϊκές παραδόσεις, στους μύθους και στα παραμύθια, βρίσκουμε την εικόνα τού φιδιού ή τού δράκου, των οποίων ο συμβολισμός είναι σχεδόν όμοιος σε κάθε κουλτούρα. Αναρίθμητα παραμύθια μιλούν για ένα δράκοντα που αιχμαλωτίζει μια όμορφη πριγκίπισσα και την κρατά φυλακισμένη σε ένα πύργο.

Ο ένας μετά τον άλλο οι ιππότες που έρχονται για να την σώσουν καταβροχθίζονται από τον δράκο ο οποίος τούς παίρνει τα πλούτη τους και τα αποθηκεύει στα υπόγεια τού πύργου του.

Επιτέλους μια μέρα έρχεται ένας ιππότης, ένας πρίγκιπας, πίο όμορφος και πίο αγνός από τούς άλλους, στον οποίο μια μάγισσα έχει αποκαλύψει το μυστικό για να νικήσει τον δράκο γνωστοποιώντας την αδυναμία του και τον τρόπο για να τον δέσει ή να τον πληγώσει ...

Και αυτός ο τυχερός πρίγκιπας, καλά οπλισμένος και καλά πληροφορημένος, κατορθώνει να νικήσει τον δράκο, να ελευθερώσει την πριγκίπισσα και να αποκτήσει τούς κρυμμένους θησαυρούς χάρη στις γνώσεις του και στην αγνότητα του. Μετά και οι δύο μαζί ανεβαίνουν επάνω στον δράκοντα που οδηγεί ο πρίγκιπας πετούν στον ουρανό και γυρίζουν τον κόσμο.

Αυτοί οι μύθοι, που νομίζει κανείς ότι είναι για παιδιά, στην πραγματικότητα είναι διηγήματα τής Μυητικής επιστήμης (συμβολισμός τής μάγισσας), αλλά για να μπορέσει κανείς να τα εξηγήσει πρέπει να γνωρίζει την επιστήμη τών συμβόλων.

Ο Δράκος δεν είναι παρά μια άλλη μορφή τής Δημιουργικής Ενέργειας (το Ιερόν Πυρ), τής έκφρασης τού Θεού που αποκαλούμε Άγιο Πνεύμα, ίσως τής πίο ισχυρής στο Σύμπαν.

Ο πύργος συμβολίζει το ανθρώπινο σώμα και η Πριγκίπισσα είναι η ψυχή του, η οποία είναι φυλακισμένη διότι η δύναμη αυτή, άσχημα κυριαρχημένη, την κρατά αιχμάλωτη.

Ο Ιππότης είναι το Εγώ και το Πνεύμα τού ανθρώπου σε διάφορες ενσωματώσεις.

Τα όπλα που χρησιμοποιεί για να νικήσει τον δράκο αντιπροσωπεύουν τα μέσα που δια θέτει το Πνεύμα και κυρίως την αρετή τής θελήσεως αλλά και της ισχύος για να κυριαρχήσει σε αυτήν την δύναμη και να την χρησιμοποιήσει.

Όταν ο δράκοντας εξουσιαστεί (τεθεί κάτω από έλεγχο) γίνεται ο υπηρέτης τού ανθρώπου και τού χρησιμεύει σαν υποζύγιο για την μελλοντική του εξέλιξη που εδώ εμφανίζεται συμβολικά σαν ένα ταξίδι στον ουρανό (εξωτερίκευση τής συνείδησης).

Γιατί ο Δράκος έχει φτερά, αν και παριστάνεται με μια ουρά φιδιού που είναι σύμβολο τών υπογείων δυνάμεων. Ο άνθρωπος-Ιππότης μετασχηματίζεται σε φτερωτό Ερμή με το Κηρύκειο ανά χείρας.

Διαβάζουμε από το τυπικό κάποιου βαθμού, τα εξής στο απόσπασμα « ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟ » :

« Οι αρχαίες μυθολογίες είχαν τον Ώρο, τον Μεροδάχ, τον Ίνδρα, τον Απόλλωνα, τον Μίθρα, θεούς ηλιακούς, τους οποίους παρίσταναν υπό μορφή ηρώων ιπποτικών, φονέων τών τεράτων και θεμελιωτών τού πολιτισμού. Υπάρχουν ακόμη σήμερα τέρατα, τα οποία πρέπει να καταπολεμήσουμε και να συντρίψουμε, υπάρχει πολιτισμός, τον οποίον πρέπει να διατηρήσουμε και προαγάγουμε .»

Βρίσκουμε μια παραλλαγή τού μύθου αυτού στον μύθο τού Θησέα που χάρη στον μίτο που τού είχε δώσει η Αριάδνη μπόρεσε να οδηγηθεί μέσα από τον λαβύρινθο, να σκοτώσει τον Μινώταυρο και να ξαναβρεί την έξοδο.

Ο Μινώταυρος είναι μια άλλη παραλλαγή τής Δημιουργικής Ενέργειας και ο Λαβύρινθος έχει την ίδια σημασία με τον πύργο. Είναι το φυσικό σώμα και η Αριάδνη αντιπροσωπεύει την Ψυχή που οδηγεί τον άνθρωπο στην νίκη.

Στις Εβραϊκές και στις Χριστιανικές παραδόσεις ο Δράκος εξομοιώνεται με τον Διάβολο και ο Διάβολος, όπως λένε, μυρίζει θειάφι.

Όλα τα εύφλεκτα υλικά, όπως πετρέλαιο, μαπαρούτι, τα μείγματα αέριων που προκαλούν φλόγες και εκρήξεις, είναι στην Φύση ο Δράκος που ξερνά Φωτιά.

Αυτός ο Δράκος που υπάρχει και μέσα στον άνθρωπο, συγκρίνεται με ένα εύφλεκτο υλικό.

Αν ο άνθρωπος ξέρει την χρήση του, αντικείμενο τής Αληθείας με την μορφή τού Ιερού πυρός, θα προωθείται προς τα ύψη (εκπνευμάτωση).

Αν όμως δεν ξέρει γιατί είναι αμαθής, αμελής ή αδύναμος θα καεί ή θα κατακρημνισθεί στην άβυσσο όπως συνέβη και με τούς Πρωτοπλάστους.

Γνωστά δε είναι τα βάσανα που επακολούθησαν μετά από την χρήση τού « απαγορευμένου καρπού » σαν αποτέλεσμα τής άλογης επιθυμίας.

Η περιστρεφόμενη και φλεγόμενη Ρομφαία τών Χερουβίμ με την οποία φύλασσαν την είσοδο τού Παραδείσου έχει άμεση σχέση με αυτήν την Δημιουργική Ενέργεια.

Είναι η κοσμική ενέργεια, ή, το σε ηρεμία ιερόν πυρ στο κατώτερο άκρο τής σπονδυλικής στήλης, το ονομαζόμενο στην ιατρική « Ιερόν Οστούν ».

Σήμερα κανείς αμύητος, ακόμη και ιατρός, δεν γνωρίζει τον λόγο για τον οποίον δόθηκε στο σημείο αυτό μια τέτοια περίεργη ονομασία !

Είναι στον άνθρωπο η μεγάλη Ηλεκτρο-Μαγνητική λανθάνουσα δύναμη που κρύβεται κάτω από τα αρχικά τής φράσεως I. N. R. I..

Είναι μια δύναμη φλεγόμενη, η ζωή, το ρεύμα που διασχίζει τα ζωτικά κέντρα, που καλείται επίσης πύρινος όφης και συμβολίζεται με το κηρύκειο τού Ερμή.

Η εκούσια αφύπνιση τής δύναμης αυτής συμβάλλει στην ταξινόμηση τών ποικίλων ζωτικών εκδηλώσεων σε αρμονικό όλον και παρέχει την εμφάνιση ασυνήθων ψυχικών ικανοτήτων.

Είναι όμως δύναμη ταυτόχρονα δημιουργική και καταστρεπτική για αυτό η αφύπνιση της περικλείει πολύ σοβαρούς κινδύνους.

Ο Στεγαστής, ως φύλακας τής εισόδου τού Τεκτονικού Ναού, κρατούσε παλαιότερα όχι ένα κοινό αλλά ένα κυματοειδές ξίφος, όπως η « Ρομφαία η φλεγόμενη και περιστρεφόμενη », κατ' αναλογία προς τα Χερουβίμ στην Βίβλο.

Αλλά είναι επίσης και το κλειδί για την δημιουργία τής λεγόμενης « Φιλοσοφικής Λίθου », τής οποίας η "πρώτη ύλη" αλληγορείται με την αλχημική λέξη Stibium, που σημαίνει αντιμόνιο και είναι η Αλχημική ονομασία τής πρώτης ύλης του Μεγάλου Έργου τής επανόδου (το AMAL SAGHIA - Αμάλ Σαγκί = Μεγάλο Έργο, που αναγράφεται επάνω σε μια διπλή κλίμακα πραγματώσεως τών Καδώς).

Δεν χρειάζεται να είμαστε επιστήμονες για να καταλήξουμε με τις απλές και μόνο παρατηρήσεις μας στο συμπέρασμα ότι, για να φυτρώσει ένας σπόρος, για να στεριώσει ο κορμός ενός δέντρου, για να αναπτυχθούν τα κλαδιά και τα φύλλα και τέλος για να σχηματιστούν τα άνθη, προηγούνται ένα πλήθος από εσωτερικές λειτουργίες και διεργασίες που αποδίδονται σαν παλμοί τής Ζωής.

Κατανοώντας αυτό το γεγονός είναι εύλογο να συμπεράνουμε ότι, για να αναπτύσσονται όλες οι παραπάνω λειτουργίες και διεργασίες θα πρέπει να δρουν συνεχώς μέσα στο σώμα τού φυτού διάφορες ενέργειες.

Γιατί καμιά λειτουργία και καμιά διεργασία δεν αναπτύσσεται αν δεν υπάρχουν οι ανάλογες κινητήριες δυνάμεις.

Με άλλα λόγια, γιά να κινηθούν και να διατηρηθούν οι λειτουργίες ζωογόνησης και ανάπτυξης τού φυτού, πρέπει να προηγούνται κινητήριες δυνάμεις που όχι μόνο τις βάζουν σε λειτουργία, αλλά και τις τρέφουν συνεχώς με την ενέργεια τους. Αυτές τις πρώτες κινήσεις που ενεργούν εμείς δεν είναι δυνατόν να τις εξερευνήσουμε.

Μπορούμε όμως να παρατηρήσουμε και να κατανοήσουμε τις δεύτερες κινήσεις τις οποίες εκδηλώνουν οι διεργασίες ανάπτυξης τού φυτού, από το σπόρο μέχρι τον καρποφόρο άνθος.

Παρατηρώντας όμως αυτό το γεγονός και φαινόμενο τής ζωογόνησης, μέσα και σε άλλες μορφές και όντα τής Δημιουργίας, καταλήγουμε στο γενικό συμπέρασμα ότι η δημιουργημένη ζωή μας διακρίνεται από δύο πραγματικότητες.

Η πρώτη πραγματικότητα είναι εκείνη που υποκινεί, που ενεργεί και προσδίδει συνεχώς την απαραίτητη ενέργεια ζωής με την μορφή αέναων κινήσεων δράσης (Δημιουργούσα Φύση).

Η δεύτερη πραγματικότητα είναι εκείνη, που διαμορφώνεται από τις πιο επάνω κινήσεις και στη συνέχεια αφομοιώνει τις προσδιδόμενες ενέργειες και πάλλεται με την μορφή διεργασιών, λειτουργιών και διαφόρων κινήσεων που εκδηλώνουν την ζωή (Δημιουργημένη Φύση).

Είναι λοιπόν λογικό να συμπεράνουμε ότι οι κινήσεις τής πρώτης και τής δεύτερης πραγματικότητας πρέπει να συνδέονται με σχέσεις αναλογίας.

Όπως είπαμε, δεν μπορούμε να εξερευνήσουμε με επιστημονική μέθοδο τις πρώτες κινήσεις. Έχουμε όμως τη δυνατότητα μέσα από την παρατήρηση και την έρευνα τών φαινομένων να κατανοήσουμε τις δεύτερες κινήσεις, οι οποίες επειδή συνδέονται αναλογικά με τις πρώτες μπορούμε να αναχθούμε σε αυτές και να γνωρίζουμε όλο και περισσότερο την φύση τους.

Η Μύηση μας λέει, ότι οι πρώτες κινήσεις διαδηλώνουν και φανερώνουν τον τρόπο με τον οποίον, κατά κάποιον τρόπο, « Σκέπτεται » ο Δημιουργός κατά την στιγμή που Δημιουργεί.

Διαδηλώνουν δηλαδή με την σειρά τις συλλήψεις, τούς νόμους, τις ενέργειες, τις δραστηριότητες, που σύμφωνα με αυτές πραγματοποιείται η Φυσική Δημιουργία.

Όλες όμως αυτές οι εκδηλώσεις τού Δημιουργού συνιστούν μια Δημιουργία.

Το κάθε τι που εκδηλώνεται από Αυτόν είναι πάντα οι Συλλήψεις τών Ιδεών του, που ξετυλίγονται μέχρι το επίπεδο τής πραγματοποίησης τους.

Έτσι προβάλλεται η Θεία Συνείδηση για να γεννηθεί μέσα στην ύλη.

Η πρώτη λοιπόν Πραγματικότητα είναι μια Δημιουργία την οποίαν θα χαρακτηρίσουμε ως Ουσιαστική ή Πνευματική (**Φυσιώσα Φύση** – Natura Naturans).

Η δεύτερη Πραγματικότητα, την οποίαν θα χαρακτηρίσουμε ως Υποστατική ή Υλική (**Φυσικοποιημένη Φύση** - Natura Naturante), αφομοιώνει τις πρώτες κινήσεις και πάλλεται τελικά σαν υλική ζωή, διαδηλώνοντας ταυτόχρονα και με αναλογικό τρόπο τις ιδέες, τούς νόμους, τις συλλήψεις, τις ενέργειες και τις δραστηριότητες τής Πνευματικής Δημιουργίας.

Είναι η Δημιουργία εκείνη όπου οι πραγματοποιήσεις της αποτυπώνουν και φανερώνουν με τούς παλμούς τής ζωής τις συλλήψεις τού Δημιουργού.

Οι αποκαλυμμένες Διδασκαλίες, μας αποκαλύπτουν και μια πρωταρχική Δημιουργία, η οποία προηγήθηκε τών δύο αυτών Δημιουργιών.

Πρόκειται για τον Θείο Κόσμο όπου εκεί διαδηλώνονται οι εκφρασμένες ιδέες τού Θεού, που αποτελούν το θεσμικό πλαίσιο τής Δημιουργίας τού Σύμπαντος.

Οι Τρεις Δημιουργίες διαδηλώνουν την τριαδικότητα τού εκδηλωμένου Θεού.

Συνοψίζοντας όλα όσα είπαμε μέχρι τώρα, το σημείο που πρέπει ιδιαίτερα να προσέξουμε, για να χαραχθεί στη συνείδηση μας είναι ότι η Πνευματική και η Υλική Δημιουργία συνδέονται με στενές αναλογικές σχέσεις.

Η αναλογία αυτή είναι πρωταρχικός νόμος που σφραγίζει την στενή σχέση τού Δημιουργού και των δημιουργημάτων του.

Η αναλογική λοιπόν σχέση, ο νόμος τής Αναλογίας, είναι το κλειδί και ο μοναδικός δρόμος που μας περνά μέσα από τον φυσικό μας Παιδαγωγό ο οποίος είναι η Φύση και μας ανοίγει τις πόρτες για την γνώση τού Πνευματικού Κόσμου.

Κάθε άλλος δρόμος είναι μια προσπάθεια που μπορεί να οδηγήσει σε πλάνη και σε σύγχυση.

Συνεχίζοντας την ανάλυση μας, θα προχωρήσουμε με προσοχή αλλά και με σύνεση και σε άλλα μυστικά τής όλης Δημιουργίας, τόσο τής Πνευματικής όσο και τής Υλικής.

Η Πνευματική Δημιουργία ανάγεται σε μια πηγή, αφετηρία, Αρχή.

Είναι η αρχική κίνηση, η ενιαία σύλληψη τού Δημιουργού, που αναλύεται και ξεδιπλώνεται σε άπειρες δημιουργικές κινήσεις. Είναι ο πρωταρχικός Νόμος, ο Δημιουργός Θεός και η Ουσία (Εγώ) τού ανθρώπινου όντος.

Η Υλική Δημιουργία έχει σαν Αρχή της την πρωταρχική Ύλη (Prima Materia), την πρώτη εκείνη Ύλη που επάνω της « υλοποιήθηκαν » τα στοιχεία τών συλλήψεων τού Δημιουργού. Την πρώτη αυτήν Ύλη την ονομάζουμε **Υπόσταση**.

Η **ΟΥΣΙΑ** λοιπόν και η **ΥΠΟΣΤΑΣΗ** είναι οι δύο Πρωταρχικές Αρχές τών δύο Δημιουργιών Πνευματικής και υλικής.

Η Ουσία είναι το μοναδικό ΕΙΝΑΙ, δηλαδή εκείνο που μόνο υπάρχει, ενώ η Υπόσταση πρέπει να χαρακτηριστεί σαν το « ΜΗ ΕΙΝΑΙ » διότι υπάρχει μόνο κάτω από το κάλυμμα τής Ουσίας από την οποία και έχει απορρεύσει.

Σε αυτό το στάδιο τής ανάλυσης δε γίνεται περαιτέρω επέκταση σε σχόλια και επεξηγήσεις. Όσα ειπώθηκαν, είναι αρκετά, για να δούμε καθαρά, ότι ο άνθρωπος μετέχει σε δύο Δημιουργίες, τόσο στην Πνευματική όσο και στην Υλική και συνεπώς ο άνθρωπος είναι κατ' αρχήν δυαδικός, δηλαδή συνίσταται από δύο πρωταρχικές αρχές, την ΟΥΣΙΑ και ΥΠΟΣΤΑΣΗ.

Ας δούμε όμως και κάτι άλλο. Οι πρωταρχικές αυτές Αρχές τής όλης Δημιουργίας, Πνευματικής και υλικής, είναι στην φύση τους αντίθετες. Από μόνες τους δεν μπορούν να έρθουν σε συνεταιρισμό. Ο συνεταιρισμός είναι απαραίτητος, γιατί η Υπόσταση είναι η « πρώτη ύλη », είναι το μέσον που επάνω του παίρνουν εντυπωσιακή εικόνα οι συλλήψεις τού Δημιουργού.

Είναι λοιπόν αναγκαίο, για να υπάρξει συνεταιρισμός, να υπάρχει μια τρίτη ενδιάμεση αρχή με ειδικό και ιδιαίτερο ρόλο και αποστολή.

Αυτή θα πρέπει να εξασφαλίζει την επικοινωνία τών δύο αντιθέτων αρχών, ώστε η δράση τής Πνευματικής Δημιουργίας να βρίσκει ανταπόκριση από την υλική φύση.

Ανταπόκριση σημαίνει να μπορεί η Πνευματική Δημιουργία, όχι μόνον να ενεργοποιεί την υλική φύση και να την βάζει σε κίνηση, αλλά ταυτόχρονα να την υποχρεώνει να αφομοιώνει τις εύτακτες και νομοτελειακές κινήσεις τών δράσεων της, να μορφοποιείται, να ζωογονείται και να πάλλεται με ανάλογους ρυθμούς Ζωής.

Η αναγκαιότητα αυτή εκπληρώθηκε αυτόματα με την Δράση τής Ουσίας επάνω στην Υπόσταση με την συνδρομή και την παρεμβολή μιας τρίτης Αρχής, την οποία έχουμε αποκαλέσει Ψυχή τού Κόσμου και την αποδίδουμε στην Τεκτονική ορολογία με τον όρο « Φως ».

Έτσι λοιπόν η Ψυχή μαζί με το Πνεύμα, το οποίο είναι το πρώτο εκδηλωμένο αποτέλεσμα μέσα στην Ουσία και η Ύλη σαν παράγωγο τής Ουσίας, αποτελούν τις τρεις θεμελιώδεις Αρχές τής Δημιουργίας. Όλες οι μορφές τής Δημιουργίας, όπως και ο

άνθρωπος, πραγματοποιούνται και εκδηλώνουν την ζωή τους με την συνδρομή των τριών θεμελιωδών Αρχών :

Πνεύμα – ψυχή – σώμα (ύλη).

Με όσα είπαμε μέχρι τώρα, διαμορφώσαμε μέσα στην συνείδηση μας ένα γενικό σχέδιο, ένα γενικό μοντέλο τής όλης Δημιουργίας. Ταυτόχρονα κατανοήσαμε το νόημα και την σημασία μερικών όρων, που συχνά τούς συναντάμε στην μύηση.

Στην εισαγωγή μας όμως αυτή, θα προσπαθήσουμε, να εμπλουτίσουμε το παραπάνω γενικό μοντέλο τής όλης Δημιουργίας με μερικές ακόμα απαραίτητες λεπτομέρειες.

Οι δύο Δημιουργίες, Πνευματική και Υλική, είναι δύο ιδιαίτεροι κόσμοι, που διαδηλώνουν ανάλογα την ζωή τους μέσα στην κοινή ενδιάμεση ατμόσφαιρα, που διαμορφώνεται από την Παγκόσμια Ψυχή, που για αυτήν όμως είναι ακόμη αρκετά πρόωρο για να μιλήσου με. Στις Δημιουργίες αυτές διακρίνουμε σταθμούς εξέλιξης. Για να κατανοήσουμε τι εννοούμε με την παραπάνω πρόταση, θα χρησιμοποιήσουμε ένα παράδειγμα από τα ανθρώπινα πράγματα και τον Νόμο τής Αναλογίας.

Για να γίνει μια ιδέα αντίστοιχη πραγματικότητα, περνά από διάφορες διαδρομές και αντίστοιχους εξελικτικούς σταθμούς.

Πρώτα από όλα αναλύεται σε σκέψεις, μετά ακολουθεί η επεξεργασία των σκέψεων και η ταξινόμηση σε συγκεκριμένους συλλογισμούς. Μετά ακολουθεί ξανά άλλη σειρά σκέψεων, που αφορούν τον τρόπο, που μέσα από αυτόν η αρχική ιδέα θα γίνει πραγματικότητα.

Αφού τελικά προσδιοριστεί ο τρόπος πραγματοποίησης, θα συνταχτεί η οριστική διατύπωση των σκέψεων, δηλαδή το σκεπτικό που θα υλοποιεί την ιδέα.

Χρησιμοποιώντας λοιπόν τον Νόμο τής Αναλογίας, που όπως παραπάνω είπαμε λειτουργεί μεταξύ των δύο Δημιουργιών και Κόσμων, συμπεραίνουμε ότι η πρωταρχική Αρχή και Σύλληψη τού Δημιουργού ξετυλίγεται και αναπτύσσεται σε διάφορα επίπεδα και αντίστοιχους σταθμούς, με τρόπο ανάλογο όπως συμβαίνει και με την εξέλιξη των ιδεών των ανθρώπων.

Τα επίπεδα αυτά είναι εννέα, όπως θα δούμε σε ένα εννεαδικό Πινάκα τού Πνεύματος που ακολουθεί, αλλά και συμφώνα με την Καμπαλά στα λεγόμενα στάδια εκτυλίξεως τής Δημιουργίας ή σεφίρόθ, πάνω στο σχέδιο τής Δημιουργίας ή στο καμπαλιστικό Δένδρο τής Ζωής - [Etz Chayim, Οτζ Τσιίμ].

Ανάλογα αναπτύσσεται επίσης και η Υπόσταση, αφού αυτή, αφομοιώνει την δράση και την κίνηση τής εκδηλούμενης Ουσιαστικής Αρχής και πάλλεται με ανάλογες κινήσεις ζωής.

Οι δύο λοιπόν Δημιουργίες διακρίνονται από κοινούς σταθμούς εξέλιξης.

Με άλλα λόγια, σε όλη την Δημιουργία έχουμε μια ιεραρχημένη δομή από επί μέρους δημιουργίες οι οποίες αναπτύσσονται σε ολόκληρο το φάσμα τής διαδρομής, από τις πρωταρχικές αρχές μέχρι τις τελικές πραγματοποιήσεις. Στα επίπεδα ή κόσμους μεταξύ των σταθμών των δύο Δημιουργιών διαδηλώνουν ανάλογα ζωή, όντα και μορφές ζωής.

Στον Πνευματικό Κόσμο ζούν τα Πνευματικά όντα, που δεν είναι άλλο από εκπεφρασμένες Θείες Ιδέες, οι οποίες έχουν αυτοσυνείδηση και κατέχουν Πνεύμα (Αρχαγγελικές τάξεις, Διάνοιες κ.λ.π.).

Όλα τα δημιουργήματα πριν από ένα σταθμό και τα αντίστοιχα μετά τον σταθμό συνθέτουν δύο κόσμους διαφορετικούς, τούς οποίους όμως συνδέει ο νόμος τής Αναλογίας.

Όλα τα δημιουργήματα μετά από κάθε σταθμό, παρά τις ανόμοιες εκδηλώσεις τους, αποτελούν μια ενιαία σύλληψη.

Αυτή η ενιαία σύλληψη αντικατοπτρίζει την δευτερεύουσα αρχή, αφετηρία, σταθμό, από όπου απέρρευσαν οι πολύμορφες και ανόμοιες εκδηλώσεις.

Στο σταθμό αυτό συναθροίζονται οι Αρχές που συνιστούν όλη την Δημιουργία, δηλαδή : το Πνεύμα (Λογική αρχή), το σώμα (Υλική αρχή) και η ψυχή (Αιθέρια αρχή). Η μορφή τού κόσμου που ξετυλίγεται μετά από ένα σταθμό, για παράδειγμα το υλικό άτομο, δεν αποτελεί μόνο σταθμό τής Φυσικής Δημιουργίας.

Είναι και σταθμός τής Πνευματικής Δημιουργίας, διότι η νομοτέλεια, η αρμονία, η κίνηση τών στοιχειακών σωματιδίων τού ατόμου οφείλεται στην συμβολή τών δύο άλλων Αρχών , τού Πνεύματος και τής ψυχής.

Η Αρχή Πνεύμα είναι η Δημιουργός Αρχή.

Είναι εκείνη που από μέσα τής εκδηλώνονται οι νομοτελειακές κινήσεις δράσης.

Όλες αυτές οι κινήσεις - με τις πολύμορφες εκδηλώσεις τους - ανάγονται σε δύο πρωταρχικές εκδηλώσεις, τής Σοφίας και τής Αγάπης, αρετών τού Θεού.

Οι αρχικές αυτές κινήσεις διακρίνονται από την φύση τών δραστηριοτήτων τους.

Η μία είναι φύσεως Διεσδυτικής και καθώς απορρέει από την αρετή τής Σοφίας όταν εκδηλώνεται σαν κίνηση δράσης προωθεί και ζωογονεί το δημιουργικό έργο.

Η άλλη είναι φύσεως Περικαλυπτικής και καθώς απορρέει από την αρετή τής Αγάπης, διαμορφώνει και συντηρεί τις ποικίλες μορφές τών δημιουργιών.

Σε αυτήν οφείλεται η Δημιουργημένη πραγματικότητα.

Για αυτό λέμε συνήθως ότι, η Δημιουργία είναι έργο τής Αγάπης τού Θεού.

Και οι δύο όμως κινήσεις συνδυάζουν την ατέρμονη δράση τους με απόλυτη αρμονία και τάξη, γιατί η κάθε μία έχει πάντα μέσα στην κίνηση της και την άλλη.

Ο χαρακτήρας, η φύση τών δύο αυτών κινήσεων αναγνωρίζονται μέσα σε όλες τις εκδηλώσεις τής Ζωής τής Φυσικής Δημιουργίας.

Με άλλα λόγια, μέσα από τις διάφορες λειτουργίες, διεργασίες, φαινόμενα και γεγονότα τής Φυσικής ζωής, δηλαδή τούς παλμούς τής Ζωής, αναγνωρίζουμε το διεσδυτικό και περικαλυπτικό χαρακτήρα τών δύο πρωταρχικών κινήσεων.

Το πρώτο έργο τών πρωταρχικών αυτών κινήσεων, που τις εκδηλώσεις τους τις ονομάζουμε Νόηση και Αίσθος, είναι η σύνθεση τού Πνεύματος. Είναι μια πρώτιστη Παγκόσμια σύνθεση, Ουσιαστικής καταγωγής, μέσα στο χώρο τής Υποστάσης.

Η μορφή αυτή ολοκληρώνεται με την ισχύ τής συνδιασμένης κίνησης τών δυο αυτών πρωταρχικών εκδηλώσεων τής Ουσίας, δηλαδή τής « διεσδυτικής » και τής « περικαλυπτικής ». Έτσι, το Πνεύμα προικίζεται με τρεις Αρετές.

Την **Φαντασία**, η οποία είναι απόρροια τής αρετής τής Σοφίας, την **Βούληση** η οποία είναι απόρροια τής αρετής τής Αγάπης και την **Ισχύ** η οποία είναι απόρροια τού Όντος Δημιουργού, που συνιστούν οι Αρετές τού Θεού.

Η δραστηριότητα τού Πνεύματος είναι κυρίως δυναμική.

Είναι η Παγκόσμιος Δημιουργός Αρχή. Κάθε Αρετή τού Πνεύματος εκδηλώνεται στα δημιουργημένα επίπεδα με τον διπλό χαρακτήρα και φύση τών αρχικών κινήσεων, που απορρέουν από τις Αρετές τού Θεού.

Οι εκδηλώσεις τών Αρετών αυτών (ΝΟΗΣΗ και ΑΙΣΘΟΣ) διαβιβάζουν αναλλοίωτες την κίνηση τους, μέσα από το Πνεύμα, στα διάφορα επίπεδα και κόσμους τής Δημιουργίας και έτσι θεσμοθετείται ο άρρηκτος δεσμός μεταξύ τής Ουσίας και τών όντων τής Δημιουργίας.

Η Ουσία επεκτείνεται έτσι στο χώρο της Δημιουργημένης Υποστάσεως με έναν ιδιόζοντα τρόπο εκδήλωσης, που τον αποκαλούμε κατάσταση τού ΕΓΩ.

Το Πνεύμα με τις τρεις Αρετές του, την Φαντασία, την Βούληση και την Ισχύ, αποτελεί το πρώτο επένδυμα της ανώτατης αυτής Φύσης (κατάστασης τού ΕΓΩ), ακολουθούν δε το ψυχικό και το υλικό επένδυμα καθώς και τρεις άλλες καταστάσεις τού ανθρώπου, για τις οποίες θα μιλήσουμε αναλυτικά παρακάτω.

Έτσι, εκτός από την κατάσταση τού ΕΓΩ, ουσιαστική φύση τού ανθρώπινου όντος, έχουμε και τρεις υποστατικές καταστάσεις, που μαζί με τις Αρχές αποτελούν τα περιβλήματα τού ΕΓΩ. Οι καταστάσεις αυτές δημιουργούνται από το συνεταιρισμό των αρχών πνεύμα, ψυχή και σώμα ανά δύο λαμβανομένων.

Από το συνεταιρισμό Πνεύμα - σώμα έχουμε την αιθερική κατάσταση, από τον συνεταιρισμό ψυχή - σώμα την αισθητική κατάσταση και από τον συνεταιρισμό Πνεύμα - ψυχή την νοητική κατάσταση.

Έτσι δημιουργείται αυτό που μυητικά αποκαλούμε Προσωπικότητα τού ΕΓΩ.

Όμως οι καταστάσεις αυτές δεν είναι χωρισμένες μεταξύ τους. Διαπερνούν η μια την άλλη και έτσι δεν μας είναι δυνατόν εύκολα να τις ξεχωρίσουμε.

Μέσα σε αυτές γίνονται όλες οι διεργασίες και λειτουργίες ζωής τού ανθρώπινου όντος, οι οποίες υποκινούνται από τις δύο αντίθετες Αρχές (το Πνεύμα και την ύλη) και την τρίτη Αρχή (την ψυχή) που τις εναρμονίζει και τις συντηρεί.

Μόνο ο άνθρωπος κατέχει τρεις μορφές ζωής, οι οποίες και αναλογούν με την γενική τάξη της παγκόσμιας σύνθεσης.

Έτσι ο άνθρωπος είναι μια συγκροτημένη μορφή που εκφράζει, κατ' εικόνα, τον Δημιουργό μέσα στο Σύμπαν.

Δίκαια λοιπόν φέρει τον τίτλο Μικρόκοσμος σε αντιστοιχία και αναλογία με το Σύμπαν, δηλαδή τον Μακρόκοσμο.

Όλα όσα ειπώθηκαν στην εισαγωγή αυτή δεν είναι ασφαλώς εύκολο να γίνουν κατανοητά από εκείνους που βρίσκονται στην αρχή της μυητικής τους σταδιοδρομίας.

Άλλωστε η εισαγωγή αυτή δεν στόχευε σε κάτι τέτοιο αλλά, αντίθετα, αυτή έχει σαν στόχο να κάνει μια γενική θεώρηση επάνω στο οικοδόμημα της Δημιουργίας και συγχρόνως να δείξει την ξεχωριστή θέση που έχει η ανθρώπινη ύπαρξη μέσα στην παγκοσμιότητα.

Από όσα λοιπόν έχουμε πει μέχρι στιγμής, είναι προφανές ότι υπάρχει ο Κόσμος τού ΕΙΝΑΙ (ο ΘΕΟΣ αρχικό Αίτιο, η μοναδική και Ενιαία Αρχή) και ο κόσμος τού ΥΠΑΡΧΩ, δηλαδή το Κοσμικό επίπεδο που δημιουργήθηκε από την « αποστασία » τού λεγόμενου Εωσφόρου.

Πέραν όμως από το Κοσμικό επίπεδο είναι φανερό ότι υπάρχει και ο Πνευματικός Κόσμος.

Ως Πνευματικό Κόσμο εννοούμε τον Κόσμο των Ιδεών, των Αιτίων και των Νόμων της Δημιουργίας. Τα Πάντα στο Πάν-δηλαδή στον Πνευματικό, στον υλικό κόσμο και στους άλλους κόσμους - είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών.

Οι Ιδέες γίνονται εικόνες στον νοητικό κόσμο και καταλήγουν σαν αποτέλεσμα ως μορφές, ορατές και μη, στον υλικό κόσμο.

Εάν τολμούσαμε, όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον **Θεό** ή Μεγάλο Αρχιτέκτονα τού Σύμπαντος (συνοπτικά **Μ.Α.Τ.Σ.**), αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μία μόνο όψη Του, θα μπορούσαμε να πούμε από μία άποψη ότι : « Είναι η Μονάδα μέσα στην οποία υπάρχουν, με τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες και ανόμοιες Ιδέες ».

Τί είναι όμως οι Ιδέες ;

Θα λέγαμε και πάλι, χρησιμοποιώντας με επιφύλαξη τα ατελή νοήματα που παρέχουν οι λέξεις, ότι είναι το « Περιεχόμενο » τής « Υπερσυνειδήσεως » τού Μ.Α.Τ.Σ. Και τί είναι το Πνεύμα ; Το ανθρώπινο Πνεύμα, ως γνωστόν, έχει αντικείμενο του την ιδέα. Λαμβάνει τις εμπειρίες τού σώματος διά τής ψυχής και συλλαμβάνει την ιδέα που τού προβάλλεται. Εάν τολμούσαμε να δώσουμε έναν ορισμό τού Θείου Πνεύματος θα λέγαμε ότι - από μία άποψη - « Πνεύμα είναι Αρχή αδιαίρετη, αναλλοίωτη και αιώνια, προορισμένη να πληρώσει τούς χώρους τού Θείου Κόσμου και να υπηρετήσει τις εκφράσεις τού Θεού κατά την φύση και το έργο τους ».

Αυτό γίνεται με τρεις αρετές / ιδιοτητές, την Φαντασία, την Βούληση και την Ισχύ.

Πιο πολλές λεπτομέρειες θα δούμε και θα αναλύσουμε στην συνέχεια.

Η Φαντασία τού Μ.Α.Τ.Σ. γεννά την Ιδέα.

Η Βούληση τού Μ.Α.Τ.Σ. την λαμβάνει και την καθορίζει.

Η Ισχύς τού Μ.Α.Τ.Σ. δρά και εμφανίζει το αποτέλεσμα.

Προτού προχωρήσουμε στις μεθόδους μέσω τών οποίων πετυχαίνεται η αντίληψη τής Ιδέας, θα πρέπει να εξετάσουμε με ποιό τρόπο γίνεται η σύλληψη τής Ιδέας στα τρία επίπεδα : το Πνευματικό, το Ψυχικό και το Υλικό.

Στον υλικό κόσμο, οι αισθήσεις μας δίδουν την συγκομιδή τους από ότι συνέλαβαν από τον εξωτερικό κόσμο. Το συναίσθημα την μεταφέρει στη νόηση και η νόηση την επεξεργάζεται.

Ως αποτέλεσμα, μας δίδεται η πρώτη αντίληψη τής εξωτερίκευσης τής Ιδέας.

Στο ψυχικό επίπεδο δεν υπάρχουν δραστηριότητες· εκεί υπάρχει μόνον η δεκτικότητα.

Αυτή παραλαμβάνει την εμπειρία από το εκεί περιβάλλον και την φέρνει στο Ον.

Η υπεραίσθηση παραλαμβάνει το αντικείμενο τής δεκτικότητας και το μεταφέρει στην διαίσθηση, η οποία δίδει την αντίληψη τής Ιδέας στο ψυχικό επίπεδο.

Η Διόραση - μας δίνει την έμπνευση - η οποία μας δίνει την ενόραση.

Στα δύο επίπεδα που εξετάσαμε, το ανθρώπινο όν προσλαμβάνει εκ των κάτω, ανυψώνεται και αποκτά συνείδηση με τον μηχανισμό τών πέντε σταδίων τής μυήσεως.

Στον Πνευματικό κόσμο η πορεία είναι αντίστροφη :

1ον. η **Φαντασία** κατέχει την ιδέα

2ον. η **Βούληση** την κινητοποιεί και

3ον. η **Ισχύς** την δυναμοποιεί.

Μιλώντας για την πορεία τής ιδέας, στα διάφορα επίπεδα ύπαρξης, αναφέραμε ότι:

1ον. Η Ιδέα εκπορεύεται από τον Θείο Κόσμο (Υπερσυνείδητο)

2ον. Αποκρυσταλλώνεται σαν Αριθμός στον Πνευματικό Κόσμο

3ον. Αντανεκλάται σαν Εικόνα στο ψυχονητικό επίπεδο ή Μέσον Δώμα

4ον. Εκδηλώνεται τελικά σαν Μορφή στον υλικό κόσμο

Αυτός είναι ο τρόπος τού κατακόρυφου ξεδιπλώματος τών Αρετών τού Θεού.

Εάν τώρα θεωρήσουμε το επίπεδο μέσα στο οποίο ζούμε, βλέπουμε να υπάρχουν οι μορφές, σαν καταλήξεις τής εκφράσεως Θείων Ιδεών.

Αυτές οι μορφές δεν βρίσκονται σε ιεραρχική (κατακόρυφη) σχέση μεταξύ τους, αλλά σε οριζόντια, κάτι που εκφράζεται πολύ καλά μέσω τού συμβολισμού τού θυσανωτού κορύμβου ο οποίος διατρέχει τον ζωδιακό κύκλο μέσα στα Τεκτονικά Εργαστήρια.

Δηλαδή ο αντικειμενικός κόσμος τής Φύσης είναι μία, ας πούμε, σε « οριζόντιο επίπεδο » έκφραση τού Μ.Α.Τ.Σ.

Έχουμε λοιπόν το ξεδίπλωμα τής κάθε ιδέας με δύο τρόπους :

1ον : « Οριζόντια » μέσα στην Φύση.

2ον : « Κατακόρυφα » μέσω των διαφόρων επιπέδων ύπαρξης (πνευματικό, ψυχικό και υλικό).

Επομένως χρησιμοποιούμε δύο μεθόδους για την έρευνα και την αντίληψη τής Αλήθειας.

Η μία μέθοδος αφορά στην έρευνα τής Αλήθειας όπως αυτή μας παρουσιάζεται, ως πούμε « οριζόντια ».

Η δεύτερη μέθοδος αναφέρεται στην έρευνα τής Αλήθειας, καθώς αναγόμαστε ιεραρχικά, ως πούμε « κατακόρυφα », από το ένα επίπεδο στο άλλο, μέχρι την Πηγή τής Ιδέας, τον Θεό.

Προκειμένου να αντιληφθούμε την ιδέα κατά την οριζόντια έκφρασή της, μεταχειριζόμαστε την Λογική και την Κρίση. Σχετικές είναι οι επτά Ελευθέριες Τέχνες :

Γραμματική – Ρητορική – Λογική – Αριθμητική – Γεωμετρία – Μουσική – Αστρονομία
Σημειωτέον δε ότι, κατά τας αρχαίας μυήσεις, ο νεόφυτος δεν ήρχετο εις επικοινωνίαν μετά των Ελευθέρων Τεκτόνων, εάν δεν είχε μελετήσει ολόκληρον τον κύκλον των ανθρωπίνων γνώσεων και ήθελε κριθεί πεπαιδευμένος.

" Βεβαίως, δεν απαιτείται να γνωρίζετε κατά βάθος τας επιστήμας. Εν τούτοις είναι ανγκαίο στον τέκτονα να κατέχει τουλάχιστον τις στοιχειώδεις γνώσεις αυτών, ίνα δύναται να αποφεύγει τας πλάνας και τας προλήψεις, εις ως άγει η απόλυτος αμάθεια."

Συγκρίνουμε συνεπώς τις μορφές και ανακαλύπτουμε την μεταξύ τους σχέση η οποία αναφέρεται στον σκοπό τής κάθε μορφής.

Με αυτόν τον λογικό συσχετισμό αποκτούμε μια πρώτη αντίληψη τής ιδέας σαν εξωτερικής μορφής, η οποία δεν είναι παρά η έκφραση τού ξεδιπλώματος της στο οριζόντιο επίπεδο.

Δεν μπορούμε όμως με την Λογική και την Κρίση να ανεβούμε από την εξωτερική μορφή στην ίδια την Ιδέα.

Για να ανεβούμε από το ένα επίπεδο στο άλλο, απαιτείται η άλλη μέθοδος, της « Αναλογίας ». Ο άνθρωπος σκέπτεται χρησιμοποιώντας την Λογική και την Κρίση.

Με την αναλογία όμως μεταφέρεται από το κατώτερο επίπεδο στο ανώτερο.

Η Λογική βεβαιώνει την ύπαρξη τής ιδέας. Η αναλογία αποτελεί την κλίμακα ανόδου στην πηγή τής Ιδέας. Η λογική αποτελεί την οριζόντια έρευνα, όπου υπάρχει νοητική σύγκριση (λειτουργία τής κρίσεως), ενώ η αναλογία την κατακόρυφη έρευνα. Στην αναλογία υπάρχει η βιωματική.

Η Φύση λοιπόν με τα φαινόμενα, αποτελεί τον θεματοφύλακα τής αντικειμενικής Αλήθειας, την οποία ο άνθρωπος καλείται με την ενσάρκωση του να ερευνήσει με δύο μεθόδους :

Αφ' ενός μέσω τής Λογικής (με την νόηση και την κρίση) κατά το « οριζόντιο » ξεδίπλωμά της στο επίπεδο τής αισθητής και ορατής Φύσεως και αφ' ετέρου μέ την Αναλογία (ιδίως με την βίωση), κατά το εξελικτικό - κατακόρυφο ξεδίπλωμά της δια μέσου των διαφόρων επιπέδων ή κόσμων τής Δημιουργίας.

Καταλήγουμε λοιπόν τώρα σε κάποια συμπεράσματα για την χρησιμότητα τής Δημιουργίας.

α. Είναι ο φυσικός μας παιδαγωγός και η πηγή τής κάθε γνώσης.

β. Μας οδηγεί κατευθείαν στον Δημιουργό, του οποίου αντιλαμβανόμαστε την Σύλληψη, καθώς μελετούμε την υλική της απόδοση.

γ. Μας βοηθάει στην μελέτη τού ιδίου τού άνθρωπου με βάση τον νόμο τών Αναλογιών.

Η παρατήρηση λοιπόν και η μελέτη τής Δημιουργίας είναι δυνατόν να μας οδηγήσει από την πραγματοποίηση τού Γνώθι Σ' Αυτόν έως το κατώφλι τής Θείας Σύλληψης.

Ο νόμος όμως τών αναλογιών λειτούργει όχι μόνο προς την κατεύθυνση Δημιουργία -- Άνθρωπο, αλλά και αντίστροφα, ούτως ώστε γνωρίζοντας πλέον αρκετά για τον άνθρωπο είναι δυνατόν να οδηγηθούμε αντιστρόφως στην μελέτη τής Δημιουργίας.

6-10-2015

Ιόλαος